

TOBULA STIPRYBĖ

PER TOBULĄ SILPNUMĄ

 Labas rytas, draugai. Malonu vėl būti čia ši rytą, ši lietingą, snieguotą, permainingą rytą. Žinau, kad daugeliui iš jūsų teko ilgai važiuoti, atvykstant iš toli. Ir mes turime keletą... šiuos brangius draugus, kurie atvyko iš Čikagos ir Alabamos, ir Džordžijos, Tenesio, bei Ilinojus, ir aplink iš visur, šiomis dienomis, taigi mes... tikimės, kad Dievas suteiks jums Savo apsaugą, kai jūs keliaujate. Ir tai mūsų malda, kad Jis apsaugotų jus keliuose, tuose pavojuose keliuose, nes žiemos metu jie tampa slidūs. Ir šis kraštas žiemos metu yra gana nepalankus. Tai pats gražiausias kraštas čia pavasarį ar rudenį, bet žiemos metu ir vasaros metu jis labai prastas.

2 Dabar, nemanau, kad jie pradėjo įrašinėti ten. Ir aš tiesiog norėčiau padaryti pareiškimą, susijusį su praėjusio sekmadienio pamokslu. Priežastis, dėl kurios aš—aš užlaikiau garsajuostę ir neleidau jiems jos pardavinėti, išėmiau ją, na, kadangi visų pirma aš turiu ją dar kartą perklausti. Nes daugelį kartų, tokiu būdu, aš pasakau dalykus čia, bažnyčioje, kurių taip tiesiogiai nepateikčiau plačiajai visuomenei, nes kartais tai tampa suklupimo akmeniu. Ir kartais tai netgi sukelia klausimų tarp mūsų žmonių čia, bažnyčioje. Ir tai... .

3 Aš nesakau to... nesakau tų dalykų iš abejingumo, tačiau kartais po patepimu jūs sužinote dalykus, apie kuriuos jūs ne... neišdrįstumėte pasakyti žmonėms. Tuomet kartais po patepimu kas nors išsprūsta, suprantate, ir jūs to nepastebite. Ir vienas iš tokių dalykų, manau, buvo pasakytas (tą praeitą sekmadienį) tai kam nors gali sukelti... . kai aš paminėjau, kad niekada netikėjau kvietimu prie altoriaus. Suprantate?

4 Aš noriu apie tai pakalbėti ir paaiškinti tam, kad jūs galėtumėte suprasti. Visoje Biblijoje nei karto nebuvo kvietimo prie altoriaus. Rašte tokio dalyko nėra. Niekur per visus laikotarpius tai nebuvo daroma iki metodistų laikotarpio, maždaug prieš du šimtus metų, suprantate.

5 Kvietimas prie altoriaus, kai žmonės ateina ir stengiamasi įtikinti ir patraukti žmones, „Nagi, Jonai. Tu žinai, jie... Tavo motina numirė melddamasi už tave. Nagi ateik, Jonai“. Tai nėra apkaltinimas, draugai. Ne. Tokie—tokie, aš... labai retai kada išgirsite, kad vienas iš tokių toli nuėjo. Ir, tame, jūs sulaukiate visko. Štai kodėl bažnyčia šiandien yra visiškoje painiavoje, dėl tokių dalykų.

⁶ Apkaltinimas, jums nereikia nieko sakyti, broli, Dievas yra ten ir atliko darbą. „Kol Petras kalbėjo šiuos Žodžius, Šventoji Dvasia nužengė ant tų, kurie klausėsi Žodžio“. Suprantate? Suprantate? Suprantate? Tai ne kvietimas prie altoriaus, suprantate, nėra tokio dalyko.

⁷ Taigi, altorius yra maldos vieta, kur kiekvienas asmuo ateinantis į bažnyčia pirmiausia turėtų ateiti, atsiklaupyti prie altoriaus, tyliai pasimelsti Dievui ir išreikšti savo maldos prašymą bei—bei už savo artimuosius, ir padėkoti Dievui už tai, kas dėl jų buvo padaryta, po to sugrįžti į savo vietą.

⁸ Ir tuomet bažnyčia yra vieta, kur Dievo Žodis... „Ir teismas prasideda nuo Dievo Namų“, - kur vyksta Žodžio teismas. Tada... Bet šiandien mes—mes viską taip pakeitėme.

⁹ Taigi, aš neturiu nieko prieš tuos, kurie kviečia prie altoriaus, suprantate. Tai... Ir aš pats daug kartų taip dariau, ir tikriausiai darysiu dar daug kartų darysiu, jei aš toliau tęsiu. Bet kas liečia mane... Suprantate, jūs—jūs—jūs sukviečiate per daug. Ir nėra nieko prieš tai, tame nėra jokios žalos. Viskas gerai. Suprantate?

¹⁰ Nes, paklauskite, Jėzus pasakė: „Niekas negali ateiti pas Mane, jei Mano Tėvas pirma jo nepatrauks. Ir visi, kuriuos Tėvas Man davė, ateis pas Mane“. Teisingai. Taigi tuomet, suprantate, jie... Tai visiškai paneigia jūsų kvietimą prie altoriaus. Suprantate? Matote tai? „Visi, kuriuos Tėvas...“ Jūs...

¹¹ Mūsų—mūsų atsakomybė yra „pamokslauti Žodį“. Biblijoje pasakyta: „Visi, kurie įtikėjo, buvo pakrikštyti“. „Atgailaukite ir pasikrikštykite Jėzaus Kristaus Vardu, nuodėmių atleidimui, kad nuodėmės būtų atleistos“. Ką? „Pasikrikštykite Jėzaus Kristaus Vardu nuodėmių atleidimui, suprantate, ir tuomet jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną“.

¹² Bet kai jūs įtikinėjate ir traukiate, ir gąsdinate žmones, ir įkalbinėjate žmones... Žmonės turi ateiti sąmoningai, blaivia mąstantys, turintys apkaltinimą, ir tuomet priimti Kristų. Tada pirmas dalykas, kurį jie padaro, kai tik priima Kristų, sėdėdami savo vietose, sekantis dalykas - būti pakrikštytiems Jėzaus Kristaus Vardu, jų nuodėmių atleidimui, kur jie buvo apkaltinti, kad yra neteisūs. Štai kaip jiems yra atleistos jų nuodėmės, suprantate. Nes jie atgailavo; buvo pakrikštyti kaip atminimas žmonėms, kad: „Aš priėmiau Kristų kaip savo asmeninį Gelbėtoją“; tada jūs esate kandidatas dėl Šventosios Dvasios.

¹³ Tačiau, na, daugelis žmonių tęsia toliau, įtikinėdami ir kviesdami prie altoriaus, ir panašiai kaip tai, viskas gerai. Aš sutiksiu su tuo, tai visiškai gerai, kiek man žinoma, bet kuriam, kas nori tai daryti. Bet, man, tai ne pagal Raštą, suprantate, ir taigi man—man tiesiog patinka laikytis Rašto.

¹⁴ Ir todėl priežastis dėl kurios aš užlaikiau tą garsajuosę tai, kad jei išleistume ją, mes sulauktume penkių šimtų laiškų per savaitę, į kuriuos turėtume atsakyti. Kiekvienas... Tik palieskite tradiciją, kurios kas nors laikosi, ir tai viskas, ką jums reikia padaryti, tuomet viskas vėl prasideda nuo pradžių.

¹⁵ Ir manau, kad daugelį kartų aš esu šiek tiek per kritiškas dėl įvairių panašių dalykų. Ir aš nenoriu toks būti, bet kartais tarnavimo pareiga patraukia jus ta linkme, suprantate, jie—jie verčia jus palinkti ta linkme. Ir todėl esu įsitikinęs, kad žmonės supranta tai.

¹⁶ Dabar, mes esame labai dėkingi, jog vis dar turime maloningąjį Dangišką Tėvą, Kuris—Kuris nežiūri į mūsų klaidas ir neįskaityto mums jų.

¹⁷ Aš skaičiau Knygą Romiečiams, 4-ą skyrių, kur Paulius parašė Dievišką komentarą apie Abrahamo gyvenimą. Taigi, mes žinome, kad Abrahamas daugelį kartų buvo tarsi sutrikęs, kaip ir mes. Bet kai... buvo parašytas jo komentaras, jame nė karto nebuvo paminėta apie jo sutrikimus, suprantate, iš viso net neužsiminta. Pasakyta:

Abrahamas nesuabejojo Dievo pažadu per netikėjimą; bet buvo stiprus... atiduodamas šlovę Dievui;

¹⁸ Suprantate, ir tikiuosi, kad tokiu būdu bus Ten parašyta ir apie mane, ne apie mano klaidas ir visa kita, bet tiesiog tai, ką stengiuosi daryti, mano širdies ketinimas tarnauti Dievo žmonėms.

¹⁹ Ir dabar, mes atėjome ši rytą, kad—kad pasistengti pateikti nedidelį pamokslą čia, kurį galbūt Viešpats suteikė mums, kad pasidalintume su žmonėmis. Ir tikiuosi, kad jis bus naudingas jums ir man, kadangi mes esame kartu ir gyvename siaubingame laike, ir paskutinėmis dienomis. Taigi, tiesiog prieš mums pradedant malda, norėčiau perskaityti keletą vietų Žodyje; vieną prieš malda, o kitą po maldos. Ir pirma, pradedant mūsų tarnavimą, ar tiksliau, šią jo dalį, norėčiau perskaityti iš Knygos Hebrajams. Hebrajams 11-as skyrius, ir trisdešimt... 32-a eilutė, pradžioje, kalbama apie *tikėjimą*.

Taigi ką man daugiau pasakyti? nes man neužtektų laiko papasakoti apie Gedeoną... Baraką... Samsoną... Jeftą... Dovydą... Samuelį, ir pranašus,

Kurie tikėdami užkariavo karalystes, įvykdė teisingumą, įgijo pažadus, užčiaupė liūtams nasrus,

Užgesino ugnies siautėjimą, pabėgo nuo kalavijo ašmenų, ir iš silpnumo... tapo stiprūs, kovodami parodė drąsą, privertė bėgti svetimšalius, svetimšalių armijas.

Moterys atgavo savo mirusiųsias, prikeltas gyvenimui... ir kiti buvo kankinami, nepriimdami išvadavimo; kad gautų geresnį prisikėlimą;

Ir kiti patytė išbandymus... žiaurias patyčias... plakimus, taip, be to, ir pančius... įkalinimus:

Jie buvo užmėtomė akmenimis, pjaustomi pusiau, jie buvo gundomi, ... žudomi kalaviju, ... klajojo apsirengę avių ir ožkų odomis; būdami skurde, ... ir kankinami;

- 20 Stebėkite tai, kas skliausteliuose:

(kurių pasaulis nebuvo vertas); jie klajojo dykumose ir kalnuose, urvuose bei žemės olose.

... visi jie, per tikėjimą įgavę gerą atsiliepimą, negavo to, kas pažadėta;

Dievas geresnius dalykus buvo numatęs mums, kad jie ne be mūsų pasiektų tobulumą.

- 21 Kai aš skaitau tų narsių karių istorijas, man kyla klausimas, ko bus vertas mūsų menkas liudijimas, kai mes stovėsime su tais žmonėmis tą Dieną.

- 22 Tiesiog prieš malda, ar kas nors norėtų būti prisimintas prieš Dievą? Tiesiog pakelkite savo ranką, ir kokią poreikį beturėtumėte, te Jis pamato ir išgirsta, ir suteikia tai jums dabar, kai mes palenkiame savo galvas.

- 23 Mūsų gailestingas, mylintis Tėve, ši rytą mes nuolankiai artinamės prie Tavo Sosto, Jėzaus, Tavo Sūnaus Vardu, kad pasimelstume už save ir kitus. Tu pirmiausia, Viešpatie, atleisk mums visus mūsų nusizengimus ir mūsų neteisybę. Ir tuomet mes melsimės už kitus, Viešpatie, kad ir jiems taip pat būtų atleista.

- 24 Ir Tavo Bažnyčia būtų priartinta arčiau Tavęs. Nes iš tiesų, Viešpatie, savo širdyje tikime, kad Tu esi pasirengęs atlikti darbą su Savo Bažnyčia, pasirengęs Ją išvesti iš pasaulio ir perkelti į Dievo Karalystę. Bet, Viešpatie, padėk mums pasiruošti tai valandai. Te šis rytas, Viešpatie, bus tas laikas, kai kiekvienas iš mūsų „nusimesime visą našta ir nuodėmę, kuri taip lengvai mus apninka, kad galėtume ištvermingai bėgti mums skirtose lenktynėse“.

- 25 Ir meldžiu, Dangiškasis Tėve, šiandien, kad Tu išgydytum sergančius ir kenčiančius. Visoje šalyje daugelis kenčia nuo epidemijų ir „virusų“, kaip juos vadina gydytojai. Ir meldžiu, kad Tavo gydančios jėgos, Viešpatie, pasiektų tuos žmones.

- 26 Tuomet, kad ši rytą atvyktų į mūsų nedidelį susirinkimą čia. Daugelis nuvažiavo šimtus mylių, išvažiavę vakar vėlai vakare, ir per visą naktį, ir iki pat ryto šiandien, ir vairuoti buvo sunku, kol atvažiavo iki bažnyčios. Visame kelyje sninga. Dieve, mes meldžiame, kad Tu ypatingai palaimintum juos. Be jokios abejonės, kad atvyktų, dauguma turėjo atsisakyti didelės dalies

ateinančios savaitės maisto, ar kas tai bebūtų, dalykų, kuriems būtų galėję išleisti savo pinigus, kurui ir visa kita.

²⁷ Dieve, tas, kuris pas Tave ateina tuščiomis, išeis pertekliuje. Tu tai pažadėjai. Ir aš meldžiu, kad Tu pripildytum jų širdis ir (jų sielų) krepšelius tokia gausa gerų Dievo dalykų, kad jie išeitų tiesiog trykšdami „neapsakomu džiaugsmu ir pilni Šlovės“. Tegul šių brangių žmonių taurės bus perpildytos sklidinai dvasiniais ir gerais dalykais iš Dievo.

²⁸ Palaimink kiekvieną ranką, Tu žinai poreikį, kuris yra už tos rankos, Viešpatie. Aš prašau, kad Tu ypatingai juos palaimintum. Mes jau matėme Tave, šią praeitą savaitę, kaip Tu per kelias minutes taip stebuklingai atsakei į malda, kritiškose situacijose, ir dėl ligų ir problemų. Tu esi Dievas, visur esantis, stovintis šalia Savo tarnų. Meldžiu, Dieve, kad Tu stovėtum šalia jų ir ši rytą. Suteik jiems, Viešpatie, tai, ko trokšta jų širdys. Nemanau, kad už to slypėjo kokie nors savanaudiški dalykai ar kokie—kokie nors blogi motyvai. Meldžiu, kad Tu palaimintum juos.

²⁹ O dabar, Tėve, prisimink mane, mus, šiandien, ir te aš galėsiu taip patraukti save iš kelio. . . Visi mes, nuo pastoriaus iki pat vaikų, kad galėtume patraukti save į šalį, prie Dievo altoriaus, bei atverti savo širdis, ir klausyti Šventosios Dvasios, kai Ji kalbės mums. Atverk mūsų indus Savo palai- . . . padaryk mūsų indus atvirus, nuolankius, pasiruošusius priimti Tavo paliminimus. Tuomet išliek į juos patepimo Aliejaus jėgą. Ir suteik mums stiprybės, Viešpatie, kurios mums reikės ateinančiomis dienomis. Suteik šį paliminimą. Mes prašome to Jėzaus Vardu. Amen.

³⁰ (Hm, aš nežinau. Jūs tiesiog paimkite jo telefono numerį ir pasakykite jam, kad aš paskambinsiu jam po bažnyčios. Aš nežinau.)

³¹ Melskitės už mane. Aš. . . Skambino brolis Džekas Moore, ir vis dar įtikinėja mane, kad atvykčiau ten šią savaitę. Suprantate? Aš tiesiog nesijaučiu. . . tam pasiruošęs, suprantate, ir taigi nežinau, ką daryti. Aš myliu brolių Džeką. Ir ten įvyks tas didelis suvažiavimas, ir jis atsisakė tokių vyrų kaip Booth-Clibborn ir kitų, atvykimo. Taigi jis vis dar laukia, paskelbė skelbimą ir visa kita, laikydamas man vietą, kad atvykčiau. Taigi, man—man patinka jausti stiprią trauką, kad reikia vykti, suprantate. Ir aš. . .

³² Ir, dabar, mes vėl atsiversime Antrą Korintiečiams, bei pradėsime 12-ąją eilutę iš Antrojo Korintiečiams, ir temai, perskaitysime vieną eilutę iš Rašto, jei Dievas leis. Pirmas Korintiečiams. . . Ar, tiksliau, Antras Korintiečiams, 12-as skyrius ir 9-a eilutė. Norėčiau perskaityti pirmąją frazę. . . Ar antrąją frazę iš 9-os eilutės, dalį jos:

Bet jis man tarė: „Pakanka tau Mano malonės, nes mano stiprybė tampa tobula silpnume“... .

³³ Leiskite man dar kartą Tai perskaityti, kad jūs tikrai suprastumėte pamokslo temą:

Bet jis man tarė: (tai Dievas kalba Pauliui): „Pakanka tau Mano malonės, nes mano stiprybė tampa tobula silpnume...“

³⁴ Tuomet, jeigu vadinčiau tai kaip temą, norėčiau panaudoti šitai, jėga... „*Tobula Stiprybė Per Tobulą Silpnumą*“. Jei mes turime silpnumą - mes turime jėgą. Tai neįprastas tekstas... Sekmininkų susirinkime, kad... . paimti temą apie *silpnumą*, nes mes visada liudijame: „mes esame tokie stiprūs“.

³⁵ Ir aš jau esu sakęs anksčiau, kad tiesiog stengiuosi melstis per visą savaitę ir išsiaiškinti, ką gero galėčiau pateikti susirinkimui. Jei atečiau čia tik tam, kad būčiau išgirstas, aš geriau šį rytą pasiklausyčiau ko nors kito, stovinčio čia.

³⁶ Atvirai kalbant, dar prieš porą dienų aš buvau Kentuckyje su brolio Gabehart žmonėmis. Kai išvykau iš jų, šis brangų brolis ir jo žmoną, šeimą ir kiti, kol man kilo ši mintis.

³⁷ Šiek tiek prieš tai buvau užsukęs į vienus namus. Aš stovėjau lauke ir ponija pasakė: „Norėčiau pasikalbėti su šiuo tarnautoju“. Ir aš nuvykau į jų nedidelius namus. O ten buvo... Ji paklausė: „Jūs esate brolis Branhamas?“

Ir aš atsakiau: „Taip, ponija“.

³⁸ Ji tarė: „Man taip gėda dėl to, kaip atrodo mano namai, - ir ji pasakė, - kad pakviesti jus vidun“. Ji pradėjo verkti. Ji pasakė: „Bet aš—aš turiu toki poreikį, ir tikrai pasitikiu jums“.

³⁹ Ir aš sužinojau, kad tai buvo ten, kur mūsų sesutė Cox, pas kurią mes apsistojoje ten, močiutė su magnetofonu, eidavo per kaimynus grodama garsajuostes. Štai ir viskas! Tokia mintis! Suprantate?

⁴⁰ Aš apsidairiau aplink tuose namuose, kuklus namelis, maždaug toks, kokiam aš buvau užaugintas, tačiau siena buvo pilnutėlė Kristaus paveikslų. Ten ant stalo buvo padėta Bibliją. Aš pasakiau: „Niekada gyvenime nesijaučiau labiau pagerbtas, būtent į tokius namus man patinka užėiti“. Ji paprašė dėl poreikio kitam žmogui. Ir po penkių valandų, kai mes pasimeldėme kartu, ši močiutė ir aš meldėmės kartu, Dievas atsakė.

⁴¹ Taigi, mes dar kartą pasimeldėme ir motina Cox, ir aš, ir kiti buvę prie stalo tą rytą, atsiklaupėme ir paprašėme Dievo, kad suteiktų mums galimybę kažką nuveikti per jos įdėtas pastangas. Ir dėka to prašymo Dievas atvėrė kelią. Jūs suprantate? Jis yra Dievas!

42 Mes bandome savo silpnybes paversti pasiteisinimais. Norime pasakyti, kokie mes dideli, kokie mes esame šaunūs. Manau, kad tai vienas iš dalykų, kur aš... Dievas davė man temą, tam kad mes išmestume tai iš galvos. Suprantate?

43 Yra nedideli dalykėliai, kuriuos mes darome. Ir štai kodėl mes ateiname į bažnyčią, norėdami sužinoti, kur yra mūsų trūkumai ir kiti dalykai, kurių dėka galime tapti geresni. Jeigu mes ateiname į bažnyčią dėl kokio nors kito—kokio kito tikslo nei šis, aš apgailestauju, kad iš tokioėjimo į bažnyčią mes negausime daug naudos. Mes turime ateiti, kad sužinotume kokios yra mūsų silpnybės, sužinotume savo blogąsias puses bei savo... kaip... pamatytume kokie esame menki, ir pasitiktume Kažkuo, kas yra stiprus. Bet kai mes turime silpnybių... .

44 Daugeliui iš mūsų patinka liudyti arba patinka galvoti, kad mes esame nepakankamai geri, ir dėl to mes tai padarome savo pasiteisinimu: „Aš neturiu išsilavinimo, aš neturiu galimybių, aš negaliu *šito* padaryti“. Ir jeigu jūs laikotės to bei toliau taip darote, toliau tęsiate taip, tuomet jūs negalite nieko pasiekti. Bet būtent tai, per mūsų silpnybes, ką mes naudojame kaip pasiteisinimus, Dievas panaudoja būtent tai, kad atliktų darbą. Suprantate? Jis laukia, kol mes pasieksime tokią būklę, kad Jis galėtų mus panaudoti. Mes—mes teisinamės ir sakome: „Na, aš—aš—aš—aš... negaliu to padaryti, aš nepakankamai geras. Aš—aš negaliu to padaryti“. O Dievas paima būtent tai, kad atliktų darbą. Tai tiesa.

45 Būtent dėl to Jis—Jis pasirenka mus, nes mes esame tokioje būklėje. Taigi, tai skamba keistai, bet tiesiog už kelių minučių mes prieisime prie tos priežasties, jei Dievas panorės.

46 Mes—mes sužinome, tiesiog kaip ir perskaitėme, kad silpnybės ir atmetimai... ir sužinome, kad tie žmonės, kurie yra silpniausi ir atmeti išorinio pasaulio, yra Dievo didvyriai, kurie nugali priešakinėse gretose, paima tuos, kurie yra—yra... jaučiasi neverti.

47 Buvo metodistų brolis, trys iš jų, kurie atvyksta į šią bažnyčią iš Ohajo ar šiaurinės Indianos. Jie ne taip seniai man pasakojo, pasakė: „Broli Branhamai, - sakė, - mes ką tik gavome Šventąją Dvasią, ar dabar turėtume ieškoti dovanų savo tarnavimui?“

Aš pasakiau: „Nedarykite to! Palikite tai ramybėje“.

48 Ir jis pasisuko ir pažvelgė į mane, pasakė: „Aš ką tik perskaičiau vieno brolio knygą, kurioje buvo pasakyta, kai mes gauname Šventąją Dvasią, turime ieškoti dovanų, tam, kad galėtume pasinaudoti šia Šventąją Dvasia“.

Aš pasakiau: „Ir tapsite pasipūtėliais!“ Suprantate?

49 Jei atkreipsite dėmesį į Bibliją, Dievas visada naudoja tuos, kurie stengiasi nuo to pabėgti. Tol kol žmogus... nori kažką daryti ir galvoja, kad jis turi pakankamai sugebėjimo

susitvarkyti su darbu, Dievas niekada negalės panaudoti to žmogaus. Pažvelkite į Mozę, bėgantį; pažvelkite į Paulių, bėgantį; ir likusius iš jų, bandančius pabėgti nuo to.

⁵⁰ Aš pasakiau: „Nieko neieškokite. Dievas turi kažką jums, Jis duos jums tai“. Suprantate? „Ir tiesiog leiskite Jam—leiskite Jam tuo pasirūpinti“. Aš pasakiau: „Tokių būdų ir atsiduriate tokiam laike, kokį mes turime šiandien, kai visi nori daryti *tą* ir daryti *aną*, ir tapti kažkokia didžia asmenybe. Pažiūrėkite į ką mes per tai išvėlėme, jūs matote“.

⁵¹ Vietoj to, kad stengtumėmės būti didingi, turėtume stengtis—stengtis išsiaiškinti, ant kiek galite tapti maži. Suprantate? Tuomet Dievas gali mus panaudoti. Aš turiu čia užsirašęs keletą Rašto vietų, kurias norėčiau paminėti, manau, bet aš...mes...tikriausiai neturėsiu tam laiko. Bet mes...

⁵² Atkreipkite dėmesį, pasirenka silpniausius ir atstumtuosius, ir praktiškai kiekvienas didvyris, kurį Dievas kada nors turėjo priešakinėje linijoje, buvo būtent tokio tipo asmuo. Asmuo, kuris buvo atstumtas, asmuo, kuris laikė save nevertu, asmuo kuris visiškai neturėjo jokių sugebėjimų, tuomet tas asmuo tiesiog yra tinkamos formos, kad Dievas galėtų pradėti jį naudoti. Teisingai. Kuomet jie jaučiasi taip, jog jie negali, jie nieko neturi, būtent tada Dievas gali paimti juos ir kažką su jais nuveikti. Suprantate? Kai...Tačiau, kai mes galvojame, kad esame pajėgūs tai padaryti, tuomet Dievas negali mūsų naudoti, nes mes norime tai padaryti patys.

⁵³ Ir tuomet, iš kitos pusės, mus apima tie jausmai, ir galvojame, jog esame netinkami, ir nenorime to daryti; bet tuomet, jei mes tik išiklausytume į Dievo kvietimą - tai būtent tas dalykas, kurio Dievas nori iš mūsų, tokios būsenos, tada Jis gali.

⁵⁴ Kai patys esame netinkami, tuomet mes tampame pavaldžiais, kad pasiduotume Dievo Dvasiai. Tol, kol galvojame, kad galime tai padaryti, tuomet mes negalime to padaryti. Tačiau, kai mes pasiekiame tokią vietą, kurioje mes žinome, kad negalime to padaryti, tuomet atsiduosime Dievui ir Jis tai padaro. Taigi, jei tai mes bandome tai padaryti, mums nepavyks, bet jei mes tiesiog atsiduosime Dievui, tuomet Dievui negali nepasisekti. Yra tik vienas dalykas, kurio Dievas negali padaryti - tai patirti nesėkmę. Jis gali padaryti bet ką, bet negali nepasisekti. Taigi, Jis negali patirti nesėkmės.

⁵⁵ Taigi, tol kol mes stengiamės patys ir pasikliaujame savo pačių sugebėjimais ir taip toliau, na, mes nieko nepasieksime. Bet kai mes prieiname iki to, kur žinome, kad mes esame niekas, tada Dievas gali mus panaudoti.

⁵⁶ Svarbus dalykas, vienas iš svarbiausių dalykų, kurį mes turime išsivinti...Taigi, atminkite tai, ir ypač jūs, jauni pamokslininkai, ir taip pat lankantieji bažnyčia. Yra vienas dalykas, kurį mes turime išsivinti, jei tikimės išpildyti Dievo

troškima savo gyvenime, tai yra, mes turime įsisavinti tą mąstymą apie *žmogišką sugebėjimą*. Jei kada nors prieisime iki to, kur galvosime, jog mes galime tai padaryti savo pačių protu ir savo sugebėjimais, mes turime įsisavinti tai tokiu būdu, kad galėtume to atsikratyti ir atmesti tai į šalį tam, kad Dievas galėtų mus panaudoti. Teisingai.

⁵⁷ Ir visiškai atsiduoti! Mes negalime pasinaudoti nė vienu savo sugebėjimu. Mes turime visiškai atsiduoti! Ir, kad galėtumėte ateiti pas Dievą, jūs turite atiduoti Jam ir sielą, ir kūną, ir dvasią. Viskas, kuo jūs esate turi būti pavesta Dievui tam, kad Jis galėtų įgyvendinti Savo valią jumoje ir manyje.

⁵⁸ Taigi, tai sunku, žinau, kadangi mes visada norime įnešti savo indėlį, kažką, ką mes *žinome*, žinome, kad norime tai padaryti. Mes sakome: „Na, aš—aš tiesiog žinau, kad tai turėtų būti padaryta tokiu būdu“. Bet kol jūs tai darysite tokiu būdu, tai bus neteisinga, ir Dievas niekada nepanaudos tų pastangų. Galbūt su Viešpaties pagalba mes prie to prieisime po kelių minučių ir tiesiog parodysime jums, kodėl Dievas negali panaudoti jūsų sugebėjimų.

⁵⁹ Štai kokia šiandien yra problema su pasauliu: per daug seminarijos patirties, per daug dėmesio skiriama išsilavinimui, per daug sureikšminti santykiai ir bendrystė denominacijoje, mes laikomės vienas ant kito, mes pasikliaujame žmonėmis turinčiais sugebėjimų.

⁶⁰ Biblijoje pasakyta: „Kaip jūs galite turėti tikėjimą, kai jūs—kai jūs...“ Pažiūrėkime, kaip tai yra Rašte? „Kaip jūs galite turėti tikėjimą, kai jūs teikiate pirmenybę vienas kitam?“

⁶¹ Kai mes tikimės, sakome: „Tas vaikinai, jis didi asmenybė. Tai puikus žmogus, aš tiesiog pasikliausiu juo“, - Dievui nepatinka, kai jūs tai darote. Mes turime pasikliauti Dievu ir tik vienu Dievu! Mes neturime pasitikėti savo ar bet kurio kito žmogaus sugebėjimais. Mes turime visiškai atsiduoti Dievui.

⁶² Joks sugebėjimas, man nerūpi kieno jis, niekada nebus tinkamas Dievo akyse. Dievas turi patraukti iš mūsų visus mūsų sugebėjimus, prieš galėdamas įgyvendinti Savo tikslą. Jeigu Jis turi mums paruošęs darbą, ir tol, kol mes jaučiamės, jog galėsime tai gana puikiai atlikti, tuomet Dievas niekada negalės mūsų panaudoti.

⁶³ Taigi, jūs sakote: „Jūs čia pateikiate labai apibendrintą teiginį, broli Branhamai“. Ir jis—jis yra toks, bet tiesiog apsižvalgykite aplinkui ir įsitikinkite, ar tai teisinga, ar ne.

⁶⁴ Pažvelkite šiandien į visus mūsų didžius pasiekimus, kuriuos galvojame, kad pasiekėme, ir kur dabar yra krikščionybė Jungtinėse Valstijose? Pažvelkite į visas mūsų bažnyčias ir denominacijas, bei mūsų evangelistus ir išgydymo kampanijas, bei visa kita, ką mes turime ir kas tai? Blogiau, nei tai buvo pačioje pradžioje! Šiandien padėtis yra blogesnė nei kada

nors anksčiau, nes mes stengėmės tai padaryti žmogiškais sugebėjimais.

⁶⁵ Jie susirenka kartu ir meldžiasi ilgomis maldomis, ir išeina ten. Ir anądien, kai jie turėjo tiek daug - šimtas penkiasdešimt tūkstančių ar kažkas panašaus, susirinkusių kartu, tiek protestantų, tiek katalikų; pasakė keletą maldų, pasimeldė, sukalbėjo keletą maldų ir taip toliau. Na, tiesiog galėjo ir visai nesusirinkti, Dievo akyse tai nieko neverta.

⁶⁶ Taigi, jei pasidariau kritiškas, atleiskite man. Suprantate? Bet aš—aš... Jūs turite užbaigti dalyką iki galo. Suprantate? Jūs turite pataikyti tiesiai į tikslą.

⁶⁷ Ir ką gero tai padarė? Nieko. Ir niekada nepadarys, kol kiekvienas žmogus išpažįstantis, kad yra krikščionis, nepamirš savo sugebėjimų ir neatsiduos Dievui.

⁶⁸ Tuomet Dievas gali pasiekti Savo tikslą, siųsdamas... ne prabudimą, bet, broli, tai ką pirmiausia Jam reikia padaryti - tai pasiūsti mirtį, teisingai, kad mes *galėtume* atgimti. Prieš jums gimstant iš naujo jūs turite mirti, ir jūs turite... Jam reikia, kad mes save numarintume. Šiai bažnyčiai reikalingas mirimas ir man, kartu su ja. Mums visiems, mums reikalingas mirimas, kad galėtume atgimti naujam gyvenimui, naujam įsitvirtinimui, naujai vilčiai, naujam išgyvenimui! Pirmiausia mums reikia gedulo dienos.

⁶⁹ Mums reikia vietos, kur galėtume pasiduoti Dvasiai, užuot būtume taip priklausomi nuo išsilavinimo ir mūsų programų, ir mes... mūsų kampanijų ir viso, ką mes turime. Mes—mes—mes pasitikime bendradarbiavimu, sąveikaudami su daugeliu įvairių tarnautojų. Mes leidžiame daugelį... „Jei negalime surinkti tiek daug, na, mes nedarysime to. Mes be šito nevyksime į miestus“. Ir tuomet, kai tai darome, mes padarome tai milžiniška mašina, kurioje yra sugedusi anglinė detalė, suprantate.

⁷⁰ Taigi mes—mes turime pasitraukti nuo to, nuo to žmogiško sugebėjimo. Mes turime prieiti prie tokios vietos, kurioje mes galėsime atiduoti savo sielas ir gyvenimus, net ir namų šeiminkės, ūkininkai, mechanikai ar kas mes bebūtume, mes turime pilnumoje atsiduoti Dievui ir žinoti, jog „mes esame niekas“. Tuomet leiskite Dievui pradėti nuo to. Tada Jis pradės judėti, veikti. Ir tai apima mus visus, kiekvieną. Štai ką mes turime padaryti.

⁷¹ Istorija įrodo, įrodo ir dabar (istorija įrodo), kad Dievas visada pasirinkdavo tuos, kurie buvo nieko verti tam, kad Dievui jie taptų kažkuo. Dievas paima asmenį, kuris yra niekas.

⁷² Šiandien, jei neturite gero teologinio išsilavinimo, geriau net nemėginkite artintis prie miesto, geriau net nemėginkite artintis prie susirinkimo. Bet jei turite puikų išsilavinimą, gerą parengimą ir esate daug pasiekę, galite vykti į bet kurią miestą ir gauti paramos, praveisti puikų susirinkimą. Na, tai ne

susirinkimas. . . Tai susirinkimas, kaip ir bet kas kitas, tačiau kokia iš jo nauda? Matote, jūs—jūs vis dar. . . Turite tas mergaites ir vaikinukus, kurie ateina, kramtydami kramtomą gumą ir eina prie altoriaus, bei moterys ir vyrai ateina čia tik tam, kad pasakytų, jog jie „nuėjo prie altoriaus“, nueina į kambarį išklaudyti nurodymų ir sugrįžta, ir apšlakstomi ar panardinami, ar kaip ten bebūtų, ir—ir po metų. . .

⁷³ Vienas iš žymiausių evangelistų pasakė, kad jei žinotų, jog per vienerius metus jis galėtų išsaugoti dešimt procentų savo atsivertusiųjų, jis būtų laimingas. Kai, tuo tarpu, jeigu jis turėjo tūkstantį atsivertusiųjų, kitais metais jų turėtų būti—būti dešimt tūkstančių. Suprantate, mes praleidžiame tikslą, praleidžiame paskirtį.

⁷⁴ Kai kurie iš mūsų grindžia tai intelektualia samprata: „O, tai, - šis viską žinantis, šis vyras yra parengtas mokslo žmogus. Mes turėtume parengti savo žmones ir leisti juos į mokslus“.

⁷⁵ Kiti grindžia tai tam tikru pojūčiu: drebuliu, verksmu, šūkavimu, šoku Dvasioje, ar dar kažkuo, koku nors išoriniu emociniu veiksmu. Ir tai yra lygiai taip pat blogai kaip ir išsilavinimas! Jei šėtonas negali patraukti jūsų į *šią* pusę, jis pastūmės jus į *tą* pusę.

⁷⁶ Bet esmė ta - kad neturėti nieko, kuo galėtumėte pasikliauti, ar savimi, ar bet kuo, ką jūs galite padaryti, tiesiog visiškai, pilnumoje pavesti savo silpnybes Dievui, ir sakyti: „Stai aš“. Neturint nieko, jokių sugebėjimų, kuriais galėtumėte pasitikėti!

⁷⁷ Išnagrinėkite per visą Raštą ir sužinokite, kadangi turiu čia užsirašęs Rašto vietas, kuriomis aš remiuosi. Grįžtant atgal į Raštą, mes sužinome, kad Dievas visada naudojo tuos, kurie buvo niekas, kad Jam jie taptų kažkuo. Jis visada pasiimdavo tuos, kuriuos pasaulis atmetė, šiuolaikinis amžius atmetė, ir štai tokius Jis pasirinkdavo, gad galėtų panaudoti.

⁷⁸ Pasižiūrėkite į apaštalus. Pagalvokite apie Petrą, žveją, neturėjusį pakankamai išsilavinimo, kad užrašytų savo vardą. Joną - neišprusęs ir nemokytas. Tie vyrai! Jis apėjo kilmingus ir išsilavinusius kunigus ir tų dienų išmokytojus, mokslininkus, bažnyčios narius, ir tuo- . . . tuos žmones, kurie manė esą kažkas, ir paėmė tuos, kurie buvo niekas, ir panaudojo juos.

⁷⁹ Taigi, žymus asmuo gali tapti vienu iš Jo žmonių, Dievas gali juos panaudoti, jeigu jie yra pasiruošę užmiršti, kad jie yra žymūs. Jei esate pasiruošę pamiršti, kad jūs esate *kažkas*, ir tapti *niekuo*, tuomet Dievas gali jus panaudoti ir padaryti iš jūsų kažką. Suprantate? Bet jūs turite pamiršti, jog esate toks svarbus.

⁸⁰ Daugelis iš mūsų, daugelis iš mūsų tai daro savo—savo gyvenime. Kai tik. . . Kai kurie žmonės, vos tapę krikščionimis, tampa arogantiški, abejingi, kai tokiu būdu jie tiesiog pasirenka priešingą kelią. Jie eina atgal, o ne pirmyn. Kai. . . Kuo daugiau

jūs sugebate atsisakyti savęs, tuo daugiau vietos jūs turėsite Šventajai Dvasiai, kad Ji įeitų.

⁸¹ Kaip Eliziejus pasakė Juozapatui ir kitiems, pasakė: „Iškaskite šioje vietoje daugybę griovių. Kuo giliau kasite, tuo daugiau vietos turėsite vandeniui“. Ir kuo daugiau mūsų pačių, mūsų pačių sugebėjimų šiukšlių galėsime išmesti iš savęs, tuo daugiau vietos ten bus, kad būtume pripildyti Dievo Dvasia; tol kol galėsime tai padaryti.

⁸² Paulius, apie kurį ką tik skaitėme čia, Korintiečiams, Antrame Korintiečiams, mes sužinome, kad šis vyras buvo didis žmogus. Jis buvo mokslo žmogus, didis vyras. Bet jis turėjo pamiršti viską, ką kada nors žinojo, kad pažintų Kristų.

⁸³ Aš ketinu. . . perskaityti vieną iš šių Rašto vietų čia, jūs—jūs jei norite perskaityti jas kartu su manimi. Atsiverskime Pirmą Korintiečiams 2-ą skyrių ir 1-ą eilutę, tik minutėlei. Ir perskaitykime čia, tik minutėlei, ką pasakė Paulius, šis didis išsilavinęs žmogus, ką jis pasakė apie save, ką jis turėjo padaryti. Pirmas Korintiečiams, 2-as skyrius iš Pirmo Korintiečiams ir pradedant nuo 1-os eilutės. Paklauskite šio mokslo žmogaus.

⁸⁴ Šis žmogus buvo išmokytas. Jis galėjo kalbėti beveik kiekviena kalba tuomet buvusia pasaulyje. Jis turėjo kuo pasigirti. Jis buvo išauklėtas griežtoje fariziejų sekte, ir jo tėvas buvo fariziejus. Vėliau jis tapo „fariziejumi iš fariziejų“, ir tai reiškia, kad jis buvo—jis buvo griežčiausias iš fariziejų. Jis buvo didis vyrukas. Ir jis turėjo valdžią ir buvo protingas.

⁸⁵ Jo tėvas suteikė jam išsilavinimą pas geriausią visoje šalyje mokytoją - Gamalielį, tuo metu žymiausią mokytoją iš visų esančių mokyklų. Paulius tapo būtent tokiu žmogumi. Jis išmoko visas kalbas. Jis išmoko psichologijos. Jis išmoko visų įvairių dalykų, kuriuos . . . buvo galima išmokyti tokiu būdu. Ir jis tvirtai rėmėsi kunigų bažnyčia ir didžiais žmonėmis. Ir jis visur keliavo, kad sugriautų Bažnyčią.

⁸⁶ Paklauskite to paties žmogaus, turėjusio visą tą išsilavinimą, po to, kai jis priėmė Kristų. Paklauskite, ką jis pasakė. Kad ir koks stiprus bei didis jis buvo, turėjo tai pamiršti. Jis turėjo suvokti, kad negali pasikliauti savimi. Jis turėjo suvokti, kad jo išsilavinimas yra niekas. Jis turėjo suvokti, kad visą apmokymą, kurį buvo įgijęs, jis turi pamiršti viską, ko jis kada nors buvo išmokytas. Paklauskite dabar jo.

. . . aš, broliai, kai atėjau pas jus, . . . neatejau kalbos ar išminties . . . puikumų, suprantate, skelbdamas jums Dievo liudijimą.

„Aš niekada neatejau pas jus, kad pasakyčiau jums: ‚Taigi, aš esu Daktaras Saulius iš tokios ir tokios mokyklos, aš esu. . . iš tos didžiosios denominacijos sekto‘. Aš niekada štai taip neatvykau pas jus“.

Nes nusprendžiau tarp jūsų nieko nežinoti, išskyrus Jėzų Kristų, ir tą nukryžiuotą.

87 Štai, pasiklausykite štai tokio žmogaus liudijimo.

„Nusprendžiau nieko nežinoti apie jūsų sugebėjimus. Žinau, kad jumyse nėra nieko ir nusprendžiau žinoti tik vieną dalyką, kurį matau jumyse – tai Jėzų Kristų ir Tą nukryžiuotą. Nukryžiuotą Gelbėtoją jūsų tarpe, tai viskas, ką aš pripažinsiu“.

88 Paklausykite jo.

Ir aš buvau pas jus . . . (didybėje? Kame?) . . . silpnume, baimėje, ir . . . labai drebėdamas.

89 Ar galite įsivaizduoti tokį žmogų, fariziejų iš fariziejų, mokytoją iš mokytojų, žmogų, kuris nuo vaikystės buvo išlavintas (tarnavimui), kad taptų iškalbingu žmogumi, kuris buvo protingas ir talentingas, ateinantį pas tokios klasės žmones kaip korintiečiai, ir sakantį: „Aš buvau pas jus silpnume, baimėje ir labai drebėdamas“? Žmogus, kuris apvertė pasaulį aukštyn kojom, didingiausias kada nors buvęs misionierius, išpažino, kad jis „atėjo silpnume“, ne kaip išsilavinęs mokslo žmogus, bet „silpnume ir baimėje“, – kad kur nors nenukryptų nuo Kelio. „Labai drebėdamas“, nes jis negalėjo pasitikėti savo paties sugebėjimais.

90 Priėžastis, dėl kurios jis „bijojo“, ne todėl, kad jis kažin ko bijojo, bet jis bijojo, kad kokių nors būdu neįtikis Dievui, kad neįpainiotų į Tai savo paties sugebėjimo; kažko, ko buvo išmokęs, ką turėjo . . . Jis kalbėjo jiems, kad: „Aš neatėjau pas jus su šia puikia iškalba (aš atėjau pas jus *baimindamasis*, kad neateičiau tokiu būdu), bet atėjau pas jus, nepažindamas nieko, išskyrus Kristų, ir Tą nukryžiuotą“.

Ir aš buvau pas jus baimėje ir silpnume, ir labai drebėdamas.

Ir mano kalba bei mano pamokslavimas ne viliojančiais žmogaus išminties žodžiais, bet Dvasios ir jėgos . . . parodymu:

91 Paklausykite šio vyro, kuris buvo karys, bet atsisakė savęs. Amen! Jei yra kas nors, ko šiandien reikia mūsų mokykloms, jei yra kas nors, ko šiandien reikia mūsų bažnyčioms – tai atsisakymas savęs, savo minčių ir savo pačių sugebėjimų. Atsisakykite savęs prieš Dievą, nebent norite kažką daryti iš savęs.

92 Tikiuosi, kad jums . . . tai giliai įsiskverbs į mus, tiek čia, tiek per garsajuostas visame pasaulyje, kad jūs suvoktumėte, jog turite tapti nieku. Ne viską žinančiu, ne kažkuo didingu, bet *niekuo*. Jūs . . . turite tapti dulkėmis. Jūs turite pasiekti vietą, kur suprasite, kad esate niekas. Ir niekada nepakilkite aukščiau to, nes kai tik pakilsite virš to – jūs pakilsite virš Dievo. Jūs turite laikytis dulkėse ir kelyje į Damaską. Turite nusileisti nuo savo

aukštų žirgų. Ir tai taikytina visiems čia, bei besiklausantiems garsajuosčių visame pasaulyje.

⁹³ „Mano kalba, – jis pasakė, – ne... viliojančiais žmogaus išminties žodžiai, bet Dvasios ir jėgos parodymu“.

⁹⁴ Dabar žiūrėkite! „Dėl ko, Pauliau? Kodėl tai padarei?“

*Jėga! Kad jūsų tikėjimas nesiremtų žmonių išmintimi,
bet Dievo jėga.*

⁹⁵ O, koks pamokslininkas! Šis didis žmogus, kuris... Jis ieškojo Dievo, ir jis pasakė: „Dieve, aš esu silpnas ir aš—aš nežinau, ką daryti. Tiesiog meldžiu Tave, Dieve, sustiprink mane ir patrauk iš manęs visą mano silpnumą, bei visa kita, kad galėčiau būti stipresnis“.

⁹⁶ Dievas, atsakydamas jam, tarė: „Pauliau, Mano jėga tampa tobula tavo silpnume“.

⁹⁷ Tuomet Paulius pasakė: „Kai esu silpnas, tuomet esu stiprus. Taip!“ Jis pasakė: „Tuomet... aš girsiuosi savo negaliomis, savo silpnybėmis ir taip toliau. Dėkoju Dievui, kad visa tai pašalinau iš savęs. Ir kai visą tai pašalinau iš savęs, tuomet Dievas gali įeiti. Bet tol, kol ten turiu kažkiek savęs, tol Dievas negali įeiti“.

⁹⁸ Tai, štai ir viskas, mes—mes nustelbiame Jį. Mes nuvejame Jį su savo... Nuo vargingiausio iki turtingiausio iš mūsų, nuo mažiausio iki didžiausio, mes neleidžiame Dievo į savo gyvenimus, dėl mūsų pačių.

⁹⁹ Aš dažnai sakydavau: „Didžiausias priešas, kurį turiu, tai Viljamas Branhamas“. Tai jis, kuris stoja Dievui skersai kelio. Tai jis, kuris aptingsta. Tai jis, kuris kartais prieina iki to, kur galvoja, kad jis gali kažką dėl to padaryti, ir kai jis taip daro, tai išstumia Dievą iš akiračio. Bet kai aš galėsiu atsikratyti šio vyruko, kai galėsiu pasiekti tokią vietą, kad jis bus patrauktas iš kelio, tuomet Dievas gali priartėti ir padaryti dalykus apie kuriuos Viljamas Branhamas neturi nė menkausio supratimo.

¹⁰⁰ Štai kada Dievas gali jus panaudoti. Štai kada Jis gali panaudoti bet kurį iš jūsų. Jis gali panaudoti bet kurį, kai mes pasitraukiame iš kelio. Bet tol, kol painiojamės kelyje – tuomet mes negalime nieko padaryti. Gerai.

¹⁰¹ Taigi, mes sužinome, kad šis didis vyrukas, Paulius, jis buvo—jis buvo valdovas tarp pamokslininkų. Jį gerbė kiekviena denominacija. Tas vyras galėjo nuvykti į miestą ir praveisti tarnavimą kur tik panorėjęs. Nes kodėl? Jis turėjo rekomendacijas. Na jis buvo toks galingas ir toks pasiryžęs sutriuškinti visus žmones, kurie buvo silpni, kol jis gavo valdžią iš vyriausiojo kunigo, aukščiausiosios valdžios, suimti kiekvieną iš tų krikščionių. Politinė jėga iš jo bažnyčios, kad suimti juos visus! O, jis buvo stiprus! Jis galėjo suimti krikščionis ir įmesti juos į kalėjimą, nes jie nesutiko su juo dėl jo teologinių mokymų, dėl fariziejų ir sadukiejų mokymų. Jis suimdavo krikščionis.

102 Bet, atkreipkite dėmesį, jis pats turėjo tapti surištu, kad galėtų prarasti tai, galėtų prarasti savo jėgą ir valdžią. Jis pats tapo įkalintu, kad prarastų tai, kuo turėjo galią įkalinti. Jis turėjo prarasti tai, kuo buvo, kad būtų įkalintas.

103 Dievas apeina kilminguosius! Jis apėjo kunigus. Jis apėjo tuos, kurie buvo išpuikę. Ir Jis pasirinko Paulių, šį didį vyrą, ir padarė, kad jis nukristų į žemės dulkes, bei darytų dalykus, kur jis... kaip tai darė tie kiti. Jis privertė juos elgtis... privertė jį elgtis taip pat, kaip tie, kuriuos jis suimdavo. Jis surišo Paulių Dievo Dvasia, kad išlaisvintų jį iš valdžios, kuria jis turėjo suimti krikščionis. Pasakykite man, ar Dievas nežino, ką Jis daro? Jis atėmė jo jėgą, kad išlaisvintų iš to, kas jį—jį tvirtai laikė.

104 Kiek tarnautojų Dievas galėtų panaudoti šį rytą, jei tik jie leistų Dievui surišti juos Savo Žodžiu ir Savo jėga, bei išlaisvinti juos iš tų denominacijų ir organizacijų jėgos! Kiek nuoširdžių žmonių šiame mieste, šį rytą, kurie eina į šias didingas organizacines bažnyčias, kiek Jis galėtų pripildyti Šventąją Dvasia, ir uždegti šią šalį Evangelijos ugnimi ir jėga, jei tik jie galėtų išsilaisvinti iš savo turimos jėgos ir būti surištais Jo Dvasia, kad taptų tokie, kaip Paulius - meilės vergu Dievui!

105 Dievas paėmė Paulių ir padarė iš jo vergą, pririšo jį prie Savęs ir pasiuntė pas pagonis, kurių jis nekenė. Bet, suprantate, jis turėjo būti išlaisvintas iš bažnytinės valdžios tam, kad būtų surištas su Dievo jėga. Jis turėjo netekti savo jėgos ir tapti silpnas ir niekas tam, kad įgytų Dievo jėgą, kad būtų surištas su Dievu, darytų tai, ką Dievas liepia jam daryti.

106 Štai ką mes turime padaryti šiandien. Štai ko man reikia. Štai ko reikia kiekvienam žmogui - tai prarasti save, prarasti savo sugebėjimus, prarasti tai, kuo jis yra, kad galėtų visiškai atsiduoti Šventajai Dvasiai. Namų šeimininkei to reikia. Moksleiviui to reikia. Paimkime... net savo mažus vaikus.

107 Vienas berniukas, kurį prisiminiau, vakar popiet ar užvakar, ar kažkuria tai dieną, jis nuėjo pas savo vyresniąją seserį ir paprašė, kad ji greitai parašytų jo užduotį, tada išėjo ir pasakė kitiems berniukams: pasakė: „Fju! Tos problemos buvo lengvos“. Suprantate, jie beveik išmokyti apgaulinėti.

108 Kiek geriau būtų... Ir tie žmonės yra bažnyčios „stulpai“. Kaip būtų geriau, jeigu tėtis ryte per pusryčius pasakytų: „Šiandien Jonas turės kontrolinį darbą. O Dieve, būk su Jonu! Padėk Jonui! Šį rytą miegamajame jis paprašė manęs, jis pasakė: „Tėti, pasimelsk už mane šiandien, aš turėsiu rašyti kontrolinį darbą. Pasimelsk už mane“.

109 Man būtų geriau, kad mano sūnus gautų gera, padorų „F“ pažymėjimą, nei žinočiau, jog jis gavo „A“ ir sukčiavo. Taip, pone! Tai, ko mums reikia, tai atsisakyti savęs, visiškai priklausyti nuo Dievo jėgos.

¹¹⁰ Taigi, „susietas“. Dievas apeina kilminguosius ir paima silpnuosius. Dievas apeina tuos, kurie mano esą kažkas, kad paimtų tą, kuris nieko nežino, kad įvykdytų Savo tikslą jų gyvenime. Štai ką mes gauname.

¹¹¹ Dievas pasakė Pauliui: „Mano jėga yra tobula tavo silpnume. Mano—Mano jėga tampa dar tobulesnė, tau tampant dar silpnesniu. Kuo daugiau tu gali Man atsiduoti, tuo geriau Aš galiu tave panaudoti. Kuo labiau gali užmiršti apie savo išsilavinimą, kuo labiau užmirši apie savo denominaciją, kuo labiau gali pamiršti apie savo dalykus ir atsiduoti Man, tuo daugiau Aš galiu tave panaudoti. Nes tu tampi silpnas, Aš—Aš sustiprinsiu Savo Paties tikslą“.

¹¹² Dievas silpnumą gali paversti jėga! Štai kodėl Jis visada tai daro. Kai Jis išsirinko Savo mokinius, kas galėtų pagalvoti . . .

¹¹³ Jo Paties Sūnaus nuolankumas, kai Jis gimė ėdžiose, mėšliname tvarte, karvių garde, ir buvo suvystytas į vystyklus! Suprantate, Jis galėjo gimti rūmuose. Jis galėjo ateiti Dangaus koridoriais, ir . . . pilnu Angelo pagerbimu. Bet Jis pasirinko padaryti Kristų mūsų Pavyzdžiu, dėl mūsų, ir Jis atvedė Jį nuolankume.

¹¹⁴ Jis niekada Jo nemokė šio pasaulio mokyklose, bet Jis mokė Jį Savo Paties jėga, kad . . . kad Jis galėtų visiškai atsiduoti, ne žmogaus mintims ar pasaulio jėgai, bet atsiduoti Dievo jėgai.

¹¹⁵ Ir štai kas su mumis šiandien - mes šiandien atsiduodame didžiosioms denominacijoms ir sferoms. Mes atsiduodame denominacijoms, ką ji sako, ką *jie* sako apie ją. Bet tai prieštarauja Dievo valiai. Mes turime atsiduoti Dievo Dvasiai ir eiti ten, kur Dvasia liepia eiti. Teisingai.

¹¹⁶ Dievo hebrajai, kur mes, tiksliau, Dievo kariai, „didvyriai“. Mes ką tik perskaitėme Hebrajų Knygoje, 11-ame skyriuje ir 34-oje eilutėje.

. . . iš silpnumo *tapo stiprūs*, . . .

¹¹⁷ Jie turėjo tapti silpni, prieš tai, kai galėjo sustiprėti. Iš savo silpnumo jie tapo stiprūs. Jūs, kurie užsirašote Rašto vietas čia, Hebrajams 11:34. Gerai.

¹¹⁸ Yra kažkas, kas mus paguodžia. Yra kažkas, kas padrąsina. Iš silpnumo ir nuolankumo Dievas pasirenka žmones, iš kurių Jis stato Savo Karalystę. Jei mes kada nors pateksime į Dangų, jei kada nors stosime Dievo Akivaizdoje su Jo Bažnyčia, mes stovėsime būrelyje žmonių, kurie buvo silpni, atstumti, ir atmesti pasaulio, ir kurie nebuvo visažiniai.

¹¹⁹ Argi ne keista, kad Dievas prilygino mus avims? Avis yra pats bejėgiškiausias padaras, koks tik yra. Nėra nieko, kas būtų taip bejėgiškas, kaip avis. Triušis gali bėgti; voverė gali užlipti į medį; šuo gali įkąsti; liūtas gali sudraskyti; arklys gali spardyti; paukštis gali nuskristi; bet avis stovi bejėgė.

¹²⁰ Štai kokiais Dievas nori, kad mes būtume. Suvokdami, kad mes esame visiškai bejėgiai, tuomet Dievas paima tą asmenį ir pradeda įterpti Save į tokį asmenį; padaro, kad jo rankos darytų tai, ką darytų Dievo rankos, padaro, kad jo lūpos kalbėtų tai, ką kalbėtų Dievo lūpos; nes tai jau nėra jo – tai Dievo. Jis pradeda formuoti charakterį, ima šį silpnumą ir padaro Savimi Pačiu.

¹²¹ Jis atveda mus čia į žemę, nes tuomet... Mes esame išsilavinę, mes protingi. Ar esate kada atkreipę dėmesį į linijas, kilmės linijas? Kai mes paimame, pavyzdžiui, kaip Abelio, nuo Abelio ateina Setas; Seto kilmės linija tęsėsi toliau, toliau iki Nojaus laikų, visi jie buvo nuolankūs žemdirbiai. Tačiau Kaino vaikai tapo protingi, apsukrūs, išsilavinę, didys žmonės, statybininkai, profesionalūs žmonės.

¹²² Bet Dievo pusėje buvo silpniei ir nuolankūs. Štai kaip Dievas juos panaudojo. Tai Dievo galimybė. Tai Dievo būdas pasiekti mus – kai mes esame silpni. Tuomet mes kažką gauname. Tai, žinoma, padrašina, kadangi visa Dievo Karalystė yra pastatyta štai iš tokių žmonių. Tuomet, kai jūs pasieksite tokį gyvenimo būdą, tada jūs–jūs galite... jūs esate Jo Karalystėje.

¹²³ Esmė tame, su mumis, kad... ne tai, kad esame per silpni, bet esmė tame, kad esame per stiprūs. Mes–mes–mes esame tiesiog per stiprūs. Štai ir viskas. Reikalas tame, kad esame pernelyg užsispyrę. Teisingai, mes esame nepalenkiami. Mes per daug žinome. Dievas nori tai iš mūsų pašalinti. Teisingai. Mes esame per stiprūs, per stiprūs, kad pasiduotume Jam. Mes turime... Mes–mes pasiduodame savo valiai. Mes manome „Na, dabar, čia, aš–aš turiu pakankamai nuovokos, kad žinočiau!“

¹²⁴ Prieš keletą vakarų buvau nustebintas, kai mama sirgo, buvo ligoninėje. Aš nuvykau pas... Ten šalia durų buvo ponia... Jei ši ponia yra čia, atleiskite man, sese. Ši mergina iš Kentukio, ir mes buvome... ir tai buvo jos uošvė. Ir tą vakarą aš kalbėjausi su ja, žmona ir aš, maždaug iki pirmos valandos nakties. O jos vyras atsigulė ant grindų ir užmigo; ji pasakė: „Eik iš čia! Tu vis tiek nesi naudingas savo mamai“. Ir išvijo ją lauk, savo vyrą, iš palatos, nes jis gulėjo tiesiai prie durų, kur seselės, niekas negalėjo įeiti; tiesiog knarkė sau išsitiesęs ant grindų. Taigi ji pakėlė ją ir išvijo lauk.

¹²⁵ Ir ji ten pradėjo kalbėti. Aš pradėjau kalbėti su ja apie Viešpatį ir panašiai. Ir ji pasakė: „Na, – ji pasakė, – viskas, ką aš žinojau, tai buvo kauptukas tabako sklypelyje, nuo ankstauro ryto, ravėjau piktžolės bei kramčiau tabaką, ir taip toliau“. Tarė: „Bet sakau jums, – pasakė, – tėvelis išleido kiekvieną iš mūsų į mokyklą“. Ir pridūrė: „Mes vis tiek neturime jokios išminties“.

Aš pagalvojau: „Na, galbūt tai ir yra priežastis“.

¹²⁶ Suprantate, jūs–jūs turite atsiriboti nuo pasaulio dalykų. Taigi, aš nepalaikau nemokšiško ne–ne tai, bet stengiuosi galvoti apie tai, kai jūs prieinate iki to, kur manote, kad jūs

tiesiog—jūs tiesiog žinote tiek daug, jog niekas kitas apie tai neturi nei menkiausio supratimo. Su jūsų žiniomis viskas yra gerai tol, kol jos—kol jos nesikerta su Dievo pažadais.

¹²⁷ Mes esame valdomi penkių pojūčių, ir tie penki pojūčiai (regėjimas, skonis, lytėjimas, uoslė ir klausa) su jais viskas yra labai gerai tol, kol jie nepradeda trukdyti Tikėjimo pojūčiui. Tuomet, kai jie prieštarauja Tikėjimui. . . Ir iš kur jūs žinote, kuris iš jų teisingas? Nes Tikėjimas visada sutiks su Žodžiu. Ir tuomet, jei—jei jūsų tikėjimas prieštarauja Žodžiui, arba jūs manote, kad taip yra, tuomet jūs neturite Tikėjimo. Jūs turite išsivaizduojamą tikėjimą. Jūsų pojūčiuose kyla išdidumas dėl kažkokio išsilavinimo, kurį įgijote ar kažkas panašaus. Bet kai jūs paliecate tai ir visiškai priklausote nuo Tikėjimo, o Tikėjimas gali būti grindžiamas tik ant Dievo Žodžio (teisingas Tikėjimas).

¹²⁸ Kartą gydytojas man pasakė, tarė: „Aš tikiu, Bili, jei tie žmonės. . . jeigu jiems pasakysite, kad nueitų ten ir paliestų tą stulpą, tą medį, ir jie tikės, kad pasveiks, jie pasveiks lygiai taip pat“.

¹²⁹ Aš atsakiau: „Ne, pone. Tai neįmanoma, gydytojau, dėl vieno dalyko, suprantate, tie žmonės žino, kad tai tik stulpas. Jie žino, kad tame stulpe nėra jokios galios ar jėgos“.

¹³⁰ Tačiau, bet kuris sveikos psichikos žmogus, žinos, kad tai yra gyvojo Dievo Žodis, ant kurio aš galiu pagrįsti savo tikėjimą ir žinos, jog Tai yra ‚TAIP SAKO VIESPATS‘! Ir jeigu kas nors Tam prieštarauja, tuomet aš netikiu savo pojūčiais. Ne, pone, tiesiog palikite tai ramybėje. Vadovaukitės savo kitu pojūčiu - Tikėjimo pojūčiu.

¹³¹ Gerai, Dievas paima tuos žmones, kad. . . Kai jie yra niekas, jie atsiduos Jam.

¹³² D. L. Moody iš Čikagos, jis buvo iš Bostono, jis buvo batsiuovys; žemas, mažutėlis vyrukas, nesugebantis, nesiremiantis savimi. Taigi, paimkite tas puikias mokyklas, kurias jie turi, „Moody“ mokyklą ten, jei Dvaitas Moody galėtų prisikelti ir pamatyti tą mokyklą, pirmas dalykas, kurį padarytų Dvaitas Moody, tai atsikratytų tos mokyklos.

¹³³ Jei Martynas Liuteris galėtų prisikelti, pirmas dalykas, kurį jis padarytų - tai atsikratytų liuteronų organizacijos. Džonas Veslis padarytų tą patį. Tie vyrai niekada neįkūrė tų organizacijų, tai padarė tie žmonės, kurie buvo jų pasekėjai.

¹³⁴ Paulius niekada neorganizavo jokios bažnyčios, nes jis pats pasakė: „Man išėjus, tarp jūsų iškils žmonės, iš jūsų pačių tarpo, kalbančių iškreiptus dalykus“. Tai įvyko po Pauliaus mirties, ir po šimto (ar dviejų) metų, kai jie įkūrė Katalikų bažnyčią, pirmąją organizaciją.

¹³⁵ Vyrai iškilo! Tai buvo po Moody mirties, jie įkūrė „Moody“ mokyklą; po Veslio mirties - jie įkūrė „Veslio“ bažnyčią; po

Liuterio mirties, jie įkūrė „Liuterio“ bažnyčią. Dievas siunčia didvyrius; o jie stato . . .

¹³⁶ Nenuostabu, kad Jėzus pasakė: „Jūs—jūs išbalintos sienos!“ Jis pasakė: „Jūs—jūs puošiate pranašų kapus, o jūs esate tie, kurie juos ten paguldėte!“ Teisingai.

¹³⁷ Iškyla šie didys vyrai; po to jie pastato jiems paminklus. Manau, tiesiog kaip Dovydas: „Gerai atitarnavo Dievui savo kartoje“. Taigi taip ir reikia daryti. Te organizacijos ir visa kita ten, laikykitės atokiau nuo jų.

¹³⁸ Moody, nedidukas, pagyvenęs batsiuvys, jis buvo silpnas. Jis buvo silpnumo pavyzdys. Pirmas dalykas, sakoma, ką Moody padarė . . . Jis visiškai neturėjo išsilavinimo, o jo gramatika buvo tokia prasta, kad buvo siaubinga. Kartą pas jį atėjo vyras ir pasakė: „Pone Moody, – tarė, – jūsų gramatika yra prasčiausia, kokią esu kada nors girdėjęs savo gyvenime“.

¹³⁹ Jis atsakė: „Savo neišprusimu aš laimiu sielas, o ką jūs darote su savo išsilavinimu?“ Manau, kad tai buvo geras atsakymas. Žinoma geras!

¹⁴⁰ Ir taigi, jei tampate tos Mokyklos nariu, jums tikrai teks būti nepriekaištingu mokslo žmogumi. Teisingai. [Brolis sako: „Tiesiog viską apvertė!“—Red.] Dabar, taip, jie „apvertė tai“ teisingai, grįžta tiesiai atgal kitu keliu.

¹⁴¹ Štai ką žmonės daro. Kai aš pasakiau savo pamokslo pradžioje . . . Vietoj to, kad krikščionys nusižemintų ir ištuštintų save, kad rastų daugiau vietos Dievui, jie bando save užpildyti asmeniškai įgytomis žiniomis ar kokiomis nors techninės mokyklos žiniomis, ar kažkuo, kas nutolina juos dar toliau nuo Dievo, nei buvo tuomet, kai jie pradėjo.

¹⁴² Tai, ką aš galvoju apie šiuos dirbtinius kvietimus prie altoriaus. Jūs atvedate jį, o kitą kartą yra dešimt kartų sunkiau vėl jį sugrąžinti. Leiskite jam pasėdėti ir paklaustyti, kol Dievas kažką su juo padarys! Ir tuomet te jis ateina ir išpažįsta tai, bei pakyla, šaukdamasis Viešpaties Vardo. Teisingai.

¹⁴³ Atkreipkite dėmesį, Moody, silpnas išsilavinimu, silpnas iškalba, jis kalbėjo pro užgultą nosį. Ką tik anądien skaičiau jo biografiją: „Kalbėjo pro užgultą nosį, dėl problemos su nosim“. Fiziškai mažas, praplikęs vyrukas, nukarusios žandenos . . . ? . . . ; nedidukas, smulkus, žemo ūgio vyrukas. Fiziškai – tikras sugriuvėlis. Taigi, jis neturėjo nieko, išskyrus silpnumą. Bet Dievas jį panaudojo, kad jo dienomis sukrėtų pasaulį!

¹⁴⁴ Kartą į jo susirinkimą atėjo žurnalistas (aš skaičiau), ir žurnalistai turėjo paruošti pranešimą apie tai, koks tai buvo žmogus (didis žmogus, didis vyrukas).

¹⁴⁵ Kur yra tas mažas jungiklis, kuriuo išjungiate garsajuosčių įrašą? Štai šitas? Teks man palaikyti jį nuspaudus.

¹⁴⁶ Moody buvo didis žmogus. Jis buvo puikus žmogus. Ir taip jis galėjo pritraukti žmonių dėmesį, išlaikyti juos sužavėtus. Taigi, žurnalistas nuvyko pas poną Moody ir pasakė... nuvyko į susirinkimą, kad parašytų pranešimą apie tokį didelį susirinkimą...

¹⁴⁷ Kaip žurnalistas ką tik buvo nuvykęs ir pateikė pranešimą apie kitą didį evangelistą, neseniai, pasakė: „Tas žmogus yra iškalbus. Jis yra Teologijos mokslų daktaras. Jis vartoja geriausią gramatiką, kokią kada nors girdėjau. Jis laiko žmones savo psichologijoje. Jis gali išlaikyti žmones sužavėtus“.

¹⁴⁸ „Dvait Moody, – kai žurnalistas nuėjo, pasakė, – aš jame nematau nieko, kas galėtų ką nors pritraukti“. Pasakė: „Pirmas dalykas, jis bjaurus, koks tik gali būti. Kitas dalykas, fiziškai jis visiškai sugriuvėlis. Sekantis dalykas, – jis pasakė, – jis yra, jis neturi išsilavinimo. Jo gramatika yra prasčiausia, kokią aš kada nors girdėjau!“ Ir pasakė: „Kai jis pamokslauja, jis kalba pro nosį ir švokščia“. Ir pasakė: „Aš nematau nieko Dvait Moody, kas galėtų atkreipti kieno nors dėmesį“.

¹⁴⁹ Ponui Moody buvo atneštas straipsnis. Jis perskaitė tai, tyliai nusijuokė savyje, pasakė: „Aišku, kad ne; tai Dievas. Žinoma! Žmonės ateina ne tam, kad pamatyti Dvait Moody, jie ateina, kad pamatyti Dievą“.

¹⁵⁰ Žmonėms nerūpi, kiek jūs liudijate, jie nori matyti jūsų gyvenime kažką realaus, kas įrodytų, jog esate valdomi Dievo. Ar būtumėte metodistas, baptistas, sekmininkas, kas jūs bebūtumėte, jie nori matyti Dievą. Teisingai, vyrai... didys vyrai, vyrai, kurie yra silpni ir suvokia savo silpnumą.

¹⁵¹ Pažvelkite į Mozę, jauną intelektualų vyrą. O, jis buvo mokslo žmogus. Jis buvo taip išmokytas visos egiptiečių išminties, kad galėjo mokytį hebrajus. Jis galėjo mokytį egiptiečius. Jis galėjo mokytį bet ką, nes Mozė buvo didis žmogus, protingas vyrukas. O, jis buvo galingas žmogus.

¹⁵² Cecil DeMille sampratoje apie tai, kai—kai jis nufilmavo „*Dešimt isakymų*“, ir pas jį atėjo tas vyras, kuris buvo... Aš pamiršau to vyro vardą, kuris ten suvaidino Mozės vaidmenį, kažkos aktorius, bet didis, stambus vyras su galingomis rankomis ir jėga. Ir Mozė galbūt buvo toks žmogus.

¹⁵³ Mes žinome, kad jis buvo stiprus ir gerai ištreniruotas, todėl, matydamas to meto poreikį, ėmėsi to pats. (O, te Dievas leis, kad gerai tai įsisavintumėte!) Matydamas tos dienos poreikį Mozė su savo intelektualinėmis jėgomis ir savo sugebėjimu, kurį turėjo, kad tai padaryti... Jis buvo protingas žmogus. Jis buvo būsimasis faraonas. Jis išmanė psichologiją. Jis turėjo—jis turėjo valdžią. Jis turėjo fizinę jėgą. Jis turėjo—jis turėjo viską. Taigi jis pasakė: „Esu puikiai pasiruošęs. Aš viską žinau. Ir jei šalyje yra žmogus, galintis tai padaryti, tai aš esu. Taigi, aš esu valandos žmogus, todėl aš imsiuosi veiksmų“. Ir jis išėjo, kad

atliktų darbą, kuris buvo teisingas ir Dievo valioje, ir jis pasiūlė savo natūralius sugebėjimus. O Dievas atmetė tai! Jis negalėjo panaudoti nė vieno dalyko, kurį turėjo Mozė.

¹⁵⁴ Jis negalėjo to panaudoti tada, nei Jis...nei Jis gali panaudoti tai dabar. Dievas negali panaudoti mūsų įgimtų sugebėjimų. Mes turime patraukti save bei savo sugebėjimus iš kelio, ir atsiduoti Dievo valiai ir jėgai.

¹⁵⁵ Sakote: „Na, broli, aš galiu pamokslauti“. Jis negali to panaudoti, kol *jūs* galite pamokslauti. „Viskas gerai, aš galiu padaryti *tą*, aš galiu padaryti *ana*“. Jūs nieko negalite padaryti. Na, tuomet Dievas negali to panaudoti. Bet jeigu jūs atiduosite save Dievui ir leisite Jam tai padaryti!

¹⁵⁶ Jūs sakote: „Na, broli Branhamai, aš žinau. Aš esu mokytojas“. Na, kol *jūs esate* mokytojas, na, Jis su jumis toli nenueis. Tačiau Šventoji Dvasia yra mūsų Mokytojas. Žinoma, Ji yra! Dievas siuntė Šventąją Dvasią, kad būtų Bažnyčios Auklėtojas.

¹⁵⁷ Kai kurie žmonės eina į mokyklą daugelį metų, metų metus. Ką jie daro? Skaito straipsnius iš „Aukštutinio Kambario“ ir panašiai (o, tai gerai), jūs pravedate Valstybinės sekmadieninės mokyklos pamoką. Aš nieko prieš tai neturiu. Tai yra Dievo Žodžiai ir visa kita, bet tai sudėta kartu intelektualių žmonių! Tai turi ateiti per Kristaus priskėlimą ir jėgą, ir jūs negalite pasikliauti savo įgimtais sugebėjimais.

¹⁵⁸ Taigi, Mozė, šis jaunas, puikus stiprus milžinas, intelektualus žmogus, jis ryžosi padaryti gerą darbą; tačiau Dievas paprasčiausiai, visiškai negalėjo to panaudoti. Jis negalėjo panaudoti jo įgimtų sugebėjimų.

¹⁵⁹ Ir mes negalime...Negalime ir šiandien, mes negalime... Dievas negali panaudoti mūsų įgimtų sugebėjimų.

¹⁶⁰ Tačiau yra vienas dalykas, kurį Mozė turėjo, kuriuo aš žaviuosi, jis turėjo pakankamai nuovokos, kad suprastų, jog yra pralaimėjęs. Mes neturime. Štai ir viskas. „Mes įkursime *naują* denominaciją. Surasime ką nors kitą, turintį išgydymo dovaną ar kažką“, - sekmininkai, suprantate. Suprantate? Mes—mes tiesiog neturime pakankamai nuovokos, kad suvoktume, jog esame pralaimėję. Sekmininkų bažnyčia, „Dievo Asamblėjos“, „Susivienijusieji“, visos likusios, atrodo, kad jie neturi sugebėjimo suvokti, kad jie pralaimėjo. Aleliuja! O, norėčiau padaryti, kad tai būtų įsisąmoninta. Jie yra nugalėti. Bažnytinė organizacija yra nugalėta! Lygiai taip pat, kaip šios Jungtinės Valstijos yra nugalėtos, dreba ir bijo, ir ten joms jau yra paruoštos bombos, jie žino, kad savo šokį jie jau sušoko ir atidavė savo gyvybes pragarui. Ir jie yra nugalėti, Dvasia išėjo iš jų. Jiems reikėtų prašukuoti miškus, kad surinktų jaunuolius į armiją; jie matė, kas aniems nutiko. Mes esame pralaimėję! Bažnyčia yra pralaimėjusi. Jie tai žino.

¹⁶¹ Mozė tai suprato, tada jis jau žinojo pakankamai... Dievas sugrąžino jį vėl atgal į tyrlaukius, kad išmokytų jį kai kurių žmogiškųjų silpnųjų. Jis nuvedė jį atgal, kad išmokytų, apie ką čia iš tikrųjų eina kalba. Taigi, jis gerai pasimokė! O, tai bent, jis tikrai turėjo gerai išmokti pamoką! Dievas su juo ten turėjo praleisti nemažai laiko! Jūs žinote, Mozė buvo karšto būdo; ir Dievas davė jam žmoną vardu Sipora, ji tai pat buvo karšto būdo. Taigi, įsivaizduoju, kad kurį laiką ne viskas taip sklandžiai klostosi ten, anapus dykumos, kai abiejų temperamentai tuo pačiu metu išeidavo iš kontrolės.

¹⁶² Manau, kad jo intelektualus supratimas apie tai, kaip psichologija turėtų valdyti žmogų, nedavė daug naudos, nes, kai jis buvo pakeliui į Egiptą, matau, kad Sipora vis dar buvo karšto būdo. Ji nuplovė savo sūnaus apyvarpę ir numetė ją priešais Mozė, pasakė: „Tu esi man kruvinas vyras“.

¹⁶³ Ir Dievas buvo taip ant jo supykęs, Jis... ieškojo jo, jei būtų suradęs, Jis būtų jį nužudęs. Manau, ten Dievas turėjo jį išmokyti kai kurių dalykų, suprantate, jog jis yra tik žmogus. Visos jo Egipto išminties ir visų jo intelektualinių galių, Dievas negalėjo panaudoti nė vieno iš jų.

¹⁶⁴ Ateinate, sakote: „Taigi, Viešpatie, aš mokiausi jau keturiasdešimt metų, aš—aš intelektualus studentas. Aš net užsimerkęs galiu cituoti tą Bibliją“. Dievas nė trupučio iš to negali panaudoti. Suprantate? Ne.

¹⁶⁵ „O, aš priklausau didžiausiai bažnyčiai šalyje. Aš—aš... Aš esu *tas*, Viešpatie. O, aš sekmininkas. Aš... Šlovė Dievui! Aš ką tik aną vakarą gavau Šventąją Dvasią. Aleliuja! Tu duosi mane padaryti *tą ir tą*“. Dievas nė truputėlio iš to negali panaudoti. Ne!

¹⁶⁶ Kai tik pralaimite bei suvokiate, kad esate nugalėtas, ir tuomet sugrįžkite bei nusizeminkite. Tapkite silpnas, suvokite, kad esate tik žmogus. Ir nėra jokių jūsų intelektualinių sugebėjimų, kurie galėtų padaryti... Dievas niekada nepasinaudos žmogiškomis silpnybėmis; Dievas per žmogiškus silpnumus Pats išlieja Save į jus, tada Jis panaudoja Save. Jūs tiesiog tampate įrankiu. Žinoma! Jūs turite patraukti save iš kelio.

¹⁶⁷ Mozė, o, jis išmoko, jis tikrai gerai išmoko žmogiškąsias silpnības. Jis išmoko to taip gerai, kad kai Dievas pašaukė jį, jis turėjo septynias silpnības, kuriomis galėjo prieštarauti Dievo pašaukimui. Ar jūs kada nors studijavote pirmąją Išėjimo dalį, septynias silpnības? Aš—aš turiu jas čia užsirašęs. Norėčiau, kad paklaustumėte jų. Pirmą jo silpnybę buvo žinios stoka. Antra silpnybė, kurią jis turėjo - valdžios stoka. Trečia jo silpnybė - iškalbos stoka. Ketvirta - prisitaikymas. Penkta - pasisėkimas. Ir šešta - pripažinimas.

¹⁶⁸ Taigi, sulyginkite savuosius su jo, ir pažiūrėkite, ką turite, pažiūrėkite, ar galėsite tapti tokie silpni, koks buvo jis. „Viešpatie, aš—aš nesu geras. Aš negaliu kalbėti. Aš—aš—aš užmušiau egiptietį. Aš negaliu sugrįžti. O, viskas! Jie nepriims manęs. Aš neturiu žinios. Turiu. . . Negaliu kalbėti. Ir aš—aš esu lėtos kalbos“. Ir matote, koks jis buvo? Jis buvo niekas! Broli, jis buvo išgydytas. Taip, Dievas tuomet galėjo jį panaudoti po to, kai jis buvo išgydytas. Suprantate? Taip.

¹⁶⁹ Tai. . . Jis gali mus panaudoti po to, kai esame išgydomi bei randame, kad: „Mano Filosofijos Mokslų Daktaro laipsnis, ir Teisės Mokslų Daktaro laipsnis, ir Dvigubas laipsnis, - ar koks jis bebūtų, - visi mano mokslo laipsniai yra nieko verti“. Dievas negali jų panaudoti!

¹⁷⁰ „Na, aš esu iš „Dievo Asamblėjos“. Aš iš vienybininkų. Aš baptistas. Aš presbiterionas“. Dievas negali to panaudoti! Kuo greičiau jūs nuo to pasitraukite, na, tuo geriau jūs—jūs—jūs atsiduosite Dievui.

¹⁷¹ Kaip ir pranašas, kuris pasakė: „Aš esu žmogus nešvariomis lūpomis, ir esu nešvarių žmonių tarpe“. Ir Angelas nuėjo, paėmė žnyplės ir nuėjo prie aukuro, paėmė degančią anglį ir palietė jo lūpas. Po to jis sušuko: „Viešpatie, štai aš; siųsk mane“. Taip, po to, kai jis suvokė, jog jis. . . Netgi būdamas pranašas jis turėjo nešvarias lūpas.

¹⁷² Kai tik mes galime suvokti, jog esame—esame niekas, kad jūs esate niekas, kad esate žemės dulkės. . . Dievas negali jūsų panaudoti. . . Taip, jūsų patirt-. . . Visos jūsų silpnybės neprilygtų Mozės silpnybėms. Čia jis turėjo šešias skirtingas silpnības, ir jis išmoko žmogiškosios silpnybės.

¹⁷³ Dabar pažvelkite į skirtumą tarp *to* Mozės susitikimo su Dievu, ir *Mozės*, žvelgiančio į. . . ? . . . kaip šiandien. Pasakė: „Sakykite mums reikia *tokio ir tokio*! Mums reikia prabudimo šalyje. Aš pasakysiu jums, ką ketinu padaryti, aš grįšiu ir studijuosiu, kol gausiu Menų bakalaurą. M-hm! Grįšiu ir studijuojau, kol man suteiks Teisės Mokslų Daktaro laipsnį. Aš studijuosiu literatūrą. Aš visa tai padarysiu; po to pasirodysiu ir būsiu ‚valandos žmogumi‘. Aš numalšinsiu visus tuos vaikus, kurie čia pradėjo“. O, broli! „Aš išigysiu trijų milijonų dolerių vertės pastatą. Aš išigysiu tuziną kadilakų. Ir. . .“ O, broli! Galbūt—galbūt geriau net nepradėkite, kadangi jūs jau nuo pat pradžių esate pralaimėjęs, suprantate. Bet bėda tame, kad jie to nežino!

¹⁷⁴ Jie galvoja, kad jūs turite turėti garbanotus plaukus ir dėvėti smokingo kostiumus, ir sakyti: „*A-men*“, taip gražiai, ir visa kita, ir būti valdovu. Tai moters marionetė!

Dievas nori vyrų, dievobaimingų vyrų, vyrų, kurie sugeba sudrebinti!

¹⁷⁵ Bet šiandien mes norime Holivudo, mes norime kažko, kas—kas patrauklu akims, mes norime kažko, kas sugeba kalbėti taip intelektualiai, kas leistų mums nusnausti penkias minutes, kol jis...sekmadienio rytą.

¹⁷⁶ Dievas nori atskyrėjų, kurie pasiųstų ją kaip žaibo blyksnį, pasmerktų nuodėmę iki pat šaknų, teisingai, išrautų ją.

¹⁷⁷ Bet mes...mes norime savo intelektualių pastorių. Dauguma žmonių nori meiliai kuždančio pastoriaus, tokio, kuris sakytų: „Taip, brangioji“.

Dievas nori tokių kaip perkūno trenksmas! Taip, pone.

¹⁷⁸ Patapšnoja joms per nugarą, su trumpais plaukais ir naudoja kosmetiką, bei visa kita, ir dėvi drabužius, į kuriuos jos buvo išpraustos ir panašiai, ir nei žodžio apie tai nepasako.

¹⁷⁹ Ne taip seniai, didis žmogus pasikvietė mane čia, į savo kabinetą, ne į savo kabinetą, į jo misijų kabinetą, tarė: „Noriu uždėti ant jūsų rankas, kad sustabdytumėte tai!“

Aš pasakiau: „Nedarykite to. Nedarykite to. Ne, pone“.

¹⁸⁰ Kai tai sustabdote, jūs sustabdote Žiniją, jūs sustabdote Dievą, kai jūs tai darote. Taip, pone. Mes nenorime to.

¹⁸¹ Ar Dievas gailėjosi Mozės su visais jo silpnumais, pasakė: „Vargšas Moze, kažkas—kažkas tikrai su tavimi atsitiko, tu praradai savo padėtį. O, tai bent! Čia, taip, tu buvai didis žmogus, intelektualus, ir niekas negalėjo tavęs sustabdyti. Broli, tu turėjai visus savo Filosofijos ir Teisės Daktaro laipsnius, ir visa kita, o dabar, štai ateini išpažindamas, jog esi niekas, kad negali nieko padaryti. Tu—tu tiesiog esi toks silpnas“? Ne! Dievas neužjautė jo. Dievui nebuvo jo gaila. Dievas jį tuomet išgydė nuo visų tų dalykų, Jam nebuvo jo gaila.

¹⁸² Bet mes sužinome, jei tai užsirašote, Išėjimo 4:14: „Dievo pyktis užsidegė prieš jį“. Dievui nebuvo jo gaila dėl to, kad jis buvo silpnas.

¹⁸³ Jūs sakote: „O Viešpatie, aš tiesiog jaučiuosi taip blogai, aš netikiu, kad galėčiau tai padaryti“. Dievas jūsų negaili, atrodo, tarsi elgtųsi šiurkščiai su jumis. Suprantate? Suprantate? Žinoma. Dievas jūsų negaili, Jis—Jis supyksta ant jūsų. Tuomet jūs tiesiog igyjate formą, kurioje Jis gali jus panaudoti. Taip.

¹⁸⁴ Mozė buvo išgydytas, Dievas galėjo jį panaudoti. Jis turėjo vaistus, tada jis buvo atskirtas nuo žmogiškų sugebėjimų, jis tuomet nebeturėjo nieko, kuo galėtų pasiremti, kadangi tuomet jis—jis buvo pasiruošęs tarnavimui.

¹⁸⁵ Dievas pasakė: „Keturiasdešimt metų šiuose tyrlaukiuose Aš turėjau klausytis, kaip tu ir Sipora ginčijatės ir nesutariate, bandydami išsiaiškinti, ar ten yra žmogiškų silpnybių, ar ne, kur tu stovi ten, kaip didis kunigaikštis: „Sveiki, Daktare Moze. Labas rytas, dvasininke, pone. Taip, pone. Moze, tu esi

būsimasis kunigaikštis. Visi... Mes visi galvojame apie tave. Dabar štai tu čia, dykumoje, su avių banda ir ūmaus būdo žmona“. Suprantate? Tai pastatė jį į vietą. Taip, pone. Mozė buvo siaubingoje padėtyje, bet Jis pasakė: „Dabar Aš galiu tave panaudoti, kai tu suvoki, jog esi niekas. Taigi, ateik čia prie šio degančio krūmo, Aš noriu tave nusiųsti ten“. O, tai bent!

¹⁸⁶ Dieve, duok mums daugiau tokios rūšies; duok mums daugiau silpnų žmonių. Štai ko mums reikia – silpnų. Žinoma!

¹⁸⁷ Tai buvo Jokūbas, žinote. Jokūbas kartą manė, esąs didis vyrukas, žinote, jis tiesiog galėjo apgauti, o po to nuo visko išsisukti. Nuėjo ir įdėjo keletą tuopų šakelių ten, kur buvo jo uošvio avys ir galvijai, kai jos buvo besilaukiančios, ir iš jų gimė margos avys ir panašiai, kai josėjo prie vandens atsigerti. Ir, pirmas dalykas, žinote, Jokūbas tapo didis žmogus. Žinoma. Jis buvo... „Jis tikrai buvo vadinamas *Jokūbu*, jokios klaidos, – Ezavas pasakė, – jis buvo tas, kuris gudrumu užėmė kito vietą“ teisingai“. Taigi jis buvo sūčius. Jam viskas sekėsi puikiai, jis praturtėjo, turėjo dideles bandas ir žmonas, ir avių, galvijų, bei jaučių, ir – ir visa kita, jis turėjo visko.

¹⁸⁸ Bet vieną vakarą (o, tai bent!), kai jis kartą nusileido prie upelio, ketindamas perbristi, jis priėjo vietą, kur į jį įsitvėrė Angelas. Broli, Jokūbas laikėsi įsikibęs visą naktį. Jis tikrai išsilaikė gana ilgai. Bet kai jis pasidavė, kai nusilo ir nebegalėjo ilgiau išsilaikyti... .

¹⁸⁹ O Dieve, te bažnyčia tampa tokia, tampa... te bažnyčia pasiekia tokią vietą, kur ji nebegalės ilgiau išsilaikyti savo fiziniais sugebėjimais, bet turės atsiduoti Dievui. Te metodistai susigėsta dėl savęs, kad yra metodistai. Te baptistai ir sekmininkai susigėsta dėl savęs, ir nustoja laikytis, bei pasiduoda Dvasiai.

¹⁹⁰ Būtent tada Jokūbas tapo „Dievo kunigaikščiu“. Biblijoje pasakyta, kad jis tapo „kunigaikščiu“, ir jo vardas buvo pakeistas. Suprantate? Ir – ir, atminti, jis buvo didis, stiprus žmogus *šioje* pusėje, intelektualiai galingas; tačiau *kitoje* pusėje jis buvo šlubuojantis kunigaikštis, silpnas ir išsekęs, tačiau Dievo akivaizdoje turėjo galią.

¹⁹¹ Taip, jūs galbūt... Jūsų organizacija galbūt bus sudaužyta į šipulius. Jūsų prestižas kaimynystėje, nuo tada kaimynystėje jūs galbūt būsite „senamadiškas varnas“. Galbūt tai tiesa. Tačiau pasakysiu jums, jūs turėsite jėgą su Dievu. Aš mieliau būsiu toks. Bet kuriuo atveju aš pasirinksiu tą kelią.

¹⁹² Mokiniai sugrįžo ir džiaugėsi, nes jie buvo laimingi, kad buvo palaikyti vertais patirti paniekinimus dėl šio Reikalo ir dėl Jėzaus. Žinoma! Jie vadins jus „šventais velenėliais“.

¹⁹³ Vieną kartą išeikite iš tos vietos, te ji sugriūna. Išsilaisvinkite iš savo: „Na, sakau, aš metodistas“, ar „presbiterionas“ ar „aš iš „Asamblėjų“, „aš vienybininkas, esu toks pat geras kaip ir

jūs“. Gerai. Tiesiog išeikite iš ten tą vieną kartą, pasitraukite. Patraukite visą. . .

¹⁹⁴ Te kartą Angelas įsitveria į jus, Viešpaties Angelas, kuris atneš jums Žinios Tiesą. Te jis kartą įsitveria į jus, jūs nusižeminsite tiesiogiai iki pat krikšto Jėzaus Vardu, jūs nusižeminsite iki visko, kas su Tuo susiję. Taip, jūs padarysite, jūs tikrai tai padarysite. Taip, jūs—jūs tiesiog pamiršite visus tuos intelektualus.

¹⁹⁵ Prieš kelias dienas vienas iš mieliausių draugų, kuriuos turiu, puiki asmenybė, pasakė man, išeinant iš kambario po to, kai turėjau asmeninį pokalbį, išėjo iš kambario, pasakė: „Broli Branhamai. . .“ Ir šis asmuo buvo vienas iš mano finansinių rėmėjų ten vykusiame susirinkime. Priėjau iki to, kad nežinojau, kaip visa tai sutvarkysiu, tiesiog pasitikėjau Dievu; šis asmuo viską apmokėjo. Taip, tiesiog nuostabi asmenybė! Ir šis asmuo atkeliavo, prieš kelis vakarus atvyko čia iš didelio miesto, vieną vakarą, atsistojo kambaryje ir pasakė man, tarė: „Broli Branhamai, - pasakė, - aš tik noriu pasakyti vieną dalyką“. Pasakė: „Nėra asmens, kiek žinau, kuris nemylėtų jūsų“.

Aš atsakiau: „Labai džiaugiuosi tuo“.

¹⁹⁶ Tarė: „Broli Branhamai, yra tik vienas dalykas, vienas neteisingas dalykas“.

Aš paklausiau: „Kas tai, sese?“

¹⁹⁷ Pasakė: „Na, vienas dalykas yra tai, broli Branhamai, jeigu jūs tiesiog padarytumėte nedidelį kompromisą dėl to Mokymo, kurį jūs turite, - pasakė, - visos organizacijos priimtų jus“.

¹⁹⁸ Aš tuomet iš karto supratau, pagalvojau. . . Aš paklausiau: „Dėl kokio Mokymo, sese?“

Ir pasakė: „O, apie tą krikštą Jėzaus Vardu“.

¹⁹⁹ „O!, - pasakiau, - bet, sese, jūs negalite tikėtis, kad darysiu kompromisą Dievo Žodžio atžvilgiu ir galėsiu išlikti Dievo tarnu“.

²⁰⁰ Ir pasakė: „Na, čia, yra būrelis tarnautojų iš šio didelio miesto, kuriems aš čia atstovauju“. Pasakė: „Jeigu jiems pasakysite, kad Viešpaties Angelas, kuris jums suteikia šiuos regėjimus, pasakė jums krikštyti Jėzaus Vardu, tuomet jie yra pasirengę priimti Jį“.

²⁰¹ „Na, - pasakiau, - jų patirtis yra menkesnė už pamazgas!“ Aš pasakiau: „Man nerūpi ką pasakys koks nors angelas, jei tai nėra pagal Žodį - aš tuo nepatikėsiu!“ Pasakiau: „Jei tas angelas pasakytų man kažką kito, nei Tai, aš nepatikėčiau tuo angelu“. Teisingai! Dievo Žodis yra pirmiau už visus angelus ir viską kitą! Tikras Angelas. . . Aš pasakiau: „Jei jis man To nepasakytų, aš jo neklausyčiau“. Taip.

202 Ponia nežinojo, ką daryti. Ji tarė: „Aš niekada nesu taip girdėjusi. Aš niekada apie Tai nežinojau“. Suprantate, štai taip. Taigi aš pateikiau poniai kai kurias Rašto vietas. Ir ji pasakė: „Aš vykstu tiesiai namo ir išnagrinėsiu Naująjį Testamentą. Aš niekada Jo nenagrinėjau“. Suprantate, štai taip. O, tai bent! O, tai bent! Štai kur jūs atsiduriate. O, tai bent!

203 Nustokite laikytis įsitvėrę. Paleiskite! Štai ką jūs turite padaryti: paleisti. Jokūbas, kai jis paleido, jis pasielgė teisingai, jis tapo kunigaikščiu ir įgijo galią iš Dievo.

204 Tai buvo *mažasis* Dovydas, apsilvilkęs Sauliaus bažnytinį švarką, išėjo kautis su Galijotu. Ir kai Dovydas išėjo ten kautis su Galijotu, apsirengęs visais tais šarvais, jis apsidairė, žvilgtelėjo atgal, jis atrodė kaip visi kiti, todėl jis tarė: „Čia kažkas ne taip“.

205 Tol, kol jūs esate kaip pasaulis ir einiate į kompromisą su pasauliu, ir darote tą patį, ką daro pasaulis, kažkas yra negerai.

206 Dovydas tarė: „Tai atrodo pernelyg suvaržyta. Aš turiu Daktaro laipsnį, turiu Filosofijos Mokslų Daktaro laipsnį. Suprantate, aš priklausau didingai organizacijai, kaip aš galėsiu kautis dėvėdamas visa tai? Aš apie tai neturiu nė menkiausio supratimo. Aš nieko apie tai nežinau!“ Dovydas tarė: „Nuimkite visa tai nuo manęs“. Teisingai. „Jei aš kausiuosi dėl Dievo, nenoriu atrodyti taip, kaip ši čia stovinti balių grupė, visi apsišarvavę, bet palaužti. Negaliu surengti susirinkimo...“

207 Daug žmonių, daug tarnautojų, daugelyje susirinkimų, kurie ateina pas mane ir išpažįsta, kad jie tiki, jog yra teisinga krikštyti Jėzaus Kristaus Vardu, bet sako: „Mūsų organizacija išvays mus“. Jūsų apgailėtinas pasiteisinimas! Nusiimkite Sauliaus šarvus!

208 Suteik man Šventosios Dvasios jėgą ir stiprybę! Dieve, pasiųsk mane su laidyne, nesvarbu kokia ji bebūtų (kokia menka) - nugalėti priešą. Tai tiesa. Siųsk mane, bet neleisk man apsirengti kaip visi likusieji iš jų, Teisės ir Filosofijos Mokslų Daktaro laipsniu, Daktarų, ir visais panašiais dalykais.

209 Dovydas tarė: „Tai neatrodo teisinga“. Jis pasakė: „Aš nieko apie tai nežinau“. Jis tarė: „Vienintelis dalykas, kurį žinau, kurį turiu, kurį aš... Toli dykumos glūdumoje aš prižiūrėjau savo tėvo avis“. Ir pasakė: „Atėjo liūtas, pagriebė mažą ėriuką ir nubėgo su juo, o aš žinojau, jog tai buvo mano tėvo avinėlis, ir, o, aš—aš—aš... aš nebuvau tam pasiruošęs, bet tiesiog paėmiau savo laidynę ir nusekiau jam iš paskos“. Tarė: „Aš užmušiau jį ir parsinešiau avinėlį atgal“. O, tai bent! Tie, kurie ten stovėjo su ietimis rankose, nebūtų galėję to padaryti.

210 Štai kas nutiko šiandien. Dievas turi daug avių, kurios yra nuklydusios, organizacijos ir kiti dalykai pagrobė jas, išsivedė į psichologiją. Dieve, duok mums Dovydų su Dievo Žodžiu ir Dievo jėga, kad nukreiptų tai, kai mes eisime susitikti su šiais intelektualiais milžinais (Teisingai!), su visais Filosofijos ir

Teisės Mokslų Doktorais, ar kokiais ten dar bebūtų Doktorais. Suteik man Dievo Žodį ir Šventosios Dvasios jėgą, ir sakau jums, mes galėsime užmušti kiekvieną milžiną, esantį lauke. Teisingai! Mums reikia vyrų, kurie galėtų. . .

²¹¹ Na, Dovydas tame lauke buvo menkiausias kandidatas, kad eitų ir kovotų su milžinu. Jis, na, jis—jis buvo tik berniukas. Ir Biblijoje pasakyta, kad jis buvo „raudonskruostis“, liesai atrodantis vaikinukas, greičiausiai susikūprinęs, apsijuosęs avikailiu. Jis neturėjo nė vieno iš tų didingų intelektualinių laipsnių, bei nebuvo gerai apmokytas. Jis nieko nežinojo apie kalaviją. Jis nieko nežinojo apie visą tą mokymą, kuri Saulius. . .

²¹² Saulius buvo geriausias, ką jie galėjo turėti, vyskupas Saulius. Be abejo, jis buvo visa galva ir pečiais aukštesnis už visus kitus kariuomenėje. Na, jis buvo—jis buvo tas, kuris turėjo eiti ir kautis su juo, bet jis buvo išsigandęs.

²¹³ Ir šiandien mes žinome, kad mums reikalingas prabudimas. Mes žinome, kad mums reikia išjudinimo žmonių tarpe. Tam neprireiks Teologijos mokslų Daktaro. Tam reiks silpnojo (Aleliuja), kuris priims Dievo Žodį Kristaus prisikėlimo jėgoje ir sunaikins tai. Tai atves Kristų į šalį. . . leis jiems pamatys, kad Jis vis dar gali atverti akis akliesiems, išgydyti ligonius, prikelti mirusius, ir Jis yra Dievas, Nugalėtojas! Amen. Mums reikia Dovydo, neapmokyto teologinėse mokyklose, mums reikia žmogaus, kuris nieko apie tai nežino, kokio nors artojo ar kažko panašaus, kokio nors vaikinuko palinkusiais pečiais, neišvaizdaus, kuris pasirodys kelyje su Dievo jėga.

²¹⁴ Motina buvo prie mirties, ji pasakė: „Bili, aš pasitikėjau ir tikėjau tavimi. Tu buvai mano dvasinė stiprybė, tu atvedei mane prie Dievo“.

²¹⁵ Aš tariau: „Mama, kai buvau berniukas. . . Mūsų kilmė, žinoma, airiška, mes buvome šiek tiek linkę į katalikybę“. Ir pasakiau: „Bažnyčia pasakė, kad—kad jie—jie buvo žmonių kūnas, jie turėjo viską, visa, ką jie darė buvo teisinga. Aš negalėjau tuo patikėti, nes liuteronai sakė: „Mes esame žmonių kūnas, mes turime viską“. Baptistai sakė: „Mes esame kūnas, mes turime viską“. Jų yra pernelyg daug, apie devyni šimtai skirtingų organizacijų“. Aš tariau: „Mama, aš negaliu pasitikėti nei viena iš jų. Kuri iš jų yra teisinga?“

²¹⁶ Paaiškejo, ir sakau tai nuolankiai ir švelniai, tačiau manau, jog nė viena iš jų nėra teisinga. Teisingai. Aš grįžtu atgal prie Dievo Žodžio, mačiau, ką Jis padarė anuomet. (Ir tada, Dieve, leisk mums visiems grįžti ten.) Ir silnume, ir be organizacijos paramos, be denominacijų paramos, be jokio bažnytinio palaikymo, bet Šventosios Dvasios, kuri nužengė per Sekmines, paprastume ir jėgoje, su ta pačia žinia, kurią Petras turėjo Sekminių dieną: „Atgailaukite, kiekvienas iš

jūsų, ir pasikrikštykite Jėzaus Kristaus Vardu, jūsų nuodėmių atleidimui“.

217 Jūs nebūsité suvaržyti kaip krūvelė tų teologų, su savo kunigo apykaklėmis ir Menų Bakalauro laipsniais. Bet, broli, jūs turėsite kažką savo rankoje, ir tol, kol Dievo Dvasia įeis į tą Žodį, Jis nugalės ir sugrąžins atgal tas paklydusias avis. Amen! Išpažinkite savo silpnumus! Išmeskite savo Teologijos Mokslų Daktaro Mokymą! Išmeskite visą savo žinojimą, savo narystę! Apsinuoginkite Dievo akivaizdoje, dvasiškai kalbant, ir vadinkite save „nevertu!“ Tuomet Dievas galės jus panaudoti. Tik nesakykite to iš savo lūpų, tegul tai išeis iš jūsų širdies.

218 Jokūbas, Dovydas, jie turėjo apsinuoginti. Iš visos minios jis buvo silpniausias.

219 Pagalvokite apie, galbūt, dešimt tūkstančių ar šimtą tūkstančių karių ant kalvos. Visi jie buvo apmokyti, visi jie turėjo Filosofijos Mokslų Daktaro laipsnį, visi iki vieno turėjo ietis, jie buvo kariai. Kiekvienas iš jų buvo kapralas *toks-ir-toks*, eilinis *toks-ir-toks* (netgi iki eilinių), generolas *toks-ir-toks*, leitenantas *toks-ir-toks*. „Didis keturių žvaigždučių generole Sauliau, vyskupe, taip, jūsų prakilnybe, pone!“ Visi iki vieno stovėjo ten, apmokyti vyrai.

220 O priešas, stovėdamas ant kalvos, tarė: „Jūs, bailingų krūva“. O!

221 Ir į stovyklą atėjo nedidukas, susikūprinęs, (O Dieve!), raudonskruostis vaikinukas, nedidelė laidynė ant nugaros, su razinų pyragu rankoje, skirtą jo broliui. O tas milžinas dažnai išeidavo ir su šauksmu kreipdavosi į juos. Tarė: „Nejaugi norite man pasakyti, kad jūs, grupelė parengtų mokslinčių, stovėsite čia ir leisite tam neapipjaustytam filistinui mesti iššūkį gyvojo Dievo Žodžiui?“ Amen! Paklausė: „Ar jūs jo bijote?“

222 Saulius tarė: „Jei nori eiti, ateik čia. Aš—aš—aš dabar išsiųsiu tave į mokyklą dvidešimčiai metų ir suteiksiu tau Filosofijos Daktaro laipsnį. Pasakysiu tau, ką aš padarysiu - aš tiesiog atiduosi tau savo mokslo laipsnį“.

223 Jis atsakė: „Pasiimkite sau šitą dalyką“. O, tai bent! „Aš nenoriu su tuo turėti nieko bendro“. Jis norėjo pasitikėti Dievu. Jis pasakė: „Žinau, ką Dievas dėl manęs padarė per *šitai*, ir esu pasiruošęs, pasitikint Dievu, susidurti su bet kuo“. Amen! Tai krikščionio išgyvenimas.

224 Netgi Saulius, kai jis turėjo atsikratyti savo šarvų, nusivilkio bažnytinius šarvus, padarė taip, kaip Dovydas. Bet kai Saulius priėjo kelio pabaigą, jis pasakė: „Aš kovojau gerą kovą“. Tai buvo paskutinis priešas, kurį reikėjo nugalėti. „Aš kovojau gerą kovą, aš užbaigiau savo bėgimą, aš išlaikiau Tikėjimą. Nuo šiol man yra paruoštas vainikas, kurį tą dieną man duos Viešpats, teisusis Teisėjas“. Jis pridūrė: „Ne tik man, bet ir visiems tiems, kurie myli Jo pasirodymą“.

²²⁵ Senoji mirtis pasakė: „Bet aš pasiimsiu tave už kelių minučių“. Ir kapas prabilo: „Aš tave ten supūdysiu“.

²²⁶ Jis tarė: „O mirtie, kur tavo geluonis? Kape, kur tavo pergalė? Aš žinau, kad guliu čia, šiame Romos požemyje, mano riešai ir rankos surakintos grandinėmis, ir aš—aš ant nugaros turiu trisdešimt devynis rėžius. Esu čia, o ašaros degina man akis iki tiek, kad daugiau nebegaliu matyti. Aš negaliu matyti savo fizinėmis akimi, bet galiu matyti ten padėtą teisumo karūną. Mano kulkšnys yra išsekusios. Aš taip nusilpau nuo tos senos, supelijusios duonos, kurią jie man čia ėmėsdavo, ir žiurkės laksto per mane, vorai ir visa kita, kol aš visiškai nusilpau“. Bet jis galėjo stoti mirties akivaizdoje ir pasakyti: „Kur tavo geluonis? Kape, kur tavo pergalė?“ – grandinėms žvangant ant jo rankų. Aleliuja! (Štai ko mums reikia.) „Kape, kur tavo pergalė?“

Kapas pasakė: „Aš supūdysiu tave, Pauliau“.

²²⁷ Jis tarė: „Bet ačiū Dievui, aš jau turiu pergalę per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“.

²²⁸ Kai jis buvo silpnas, jo—jo bažnytinė, jo... visi jo ritualai išgaravo nuo jo. Visi jo išventinimo raštai buvo iš jo atimti. Jis daugiau nebepriklausė „Asamblėjoms“, ar... jokiai iš jų. Suprantate, jis daugiau nebepriklausė nei vienam iš jų. Jis jau tiek daug buvo kalbėjęs prieš juos, kad tie vyskupai... pasakė: „Nori pasakyti man, kad vyras, kalintis ten dvidešimt metų Romos kalėjime, gali mums sakyti, kad neleistume savo moterims pamokslauti? Hm! Nekalbėk mums to, – pasakė, – mes geriau žinome. Ir apskritai, kas yra tas vyrukas ten, kuris sako mums, kad darytume *tą, aną* ar *kitą*?“ Pasakė: „Mes žinome, ką darome“.

²²⁹ „Taip, – pasakė Paulius, – iš jūsų pačių tarpo iškils vyrai, kurie netrukus įkurs organizaciją, iškils ir šitaip patrauks nuo Tikėjimo, neturėdami Dievo Dvasios“. Pasakė: „Jie jau pasitraukė iš mūsų tarpo, nes jie nebuvo iš mūsų“.

²³⁰ Ir, kas, ar tai įvyko? Pereina tiesiai į Katalikų bažnyčią; iš Katalikų į Liuteronų; ir taip toliau iki paskutiniųjų, „Dievo Asamblėjos“ – taip pat, daro tą patį.

Visą laiką – tas pats!

²³¹ Tačiau, o, vyrui ar moteriai, kurie yra pakankamai silpni, kurie suvokia savo silpnumą, tai leis Dievui naudoti jus! Aš tiesiog vis kalbu, manau, kad kalbu per ilgai.

²³² Dabar, kas tai buvo? Taigi, jis buvo... Dovydas buvo mažiausiai mokytas iš visos grupės. Jis neturėjo jokio apmokymo kaip kautis, jis nieko apie tai nežinojo. Taigi jis neturėjo jokio pasirengimo šiai kovai, kuri jo laukė, bet jis suprato, jog yra Dievas. Ir jis paėmė silpniausią dalyką; jie turėjo ietis, šarvus, lankus ir visa kita, o Dovydas turėjo mažą laidynę su akmenėliu.

Bet, suprantate, jis žinojo, kuo jis galėjo pasitikėti. Jis išpažino savo silpnumą, ir savo tikėjimą Dievu.

²³³ Jis pasakė: „Aš nenoriu jokio skydo, apsaugančio mane nuo smūgių. Aš nenoriu išeiti ten, pasakyti: „Taigi, ar jūs, broliai, bendradarbiausite su manimi? Aš priklausau „Asamblėjos“, aš priklausau presbiterionams, aš metodistas, aš baptistas, ar jūs, broliai, bendradarbiausite su manimi?“ Nenoriu nieko apie tai žinoti. Štai, parodysiu jums, kad kišenėje turiu savo išsilavinimo laipsnį. Aš ką tik gavau Meno bakalaurą. Aš esu iš *tokio ir tokio* universiteto, aš—aš ten baigiau mokslus. Aš tai pasiekiau. O, aš moku kalbėti! Aš esu *tas, anas* ar *kitas*““. Jis nenorėjo nieko iš tų dalykų!

²³⁴ Viskas, ko jis norėjo, jis pasakė: „Aš turiu pasitikėjimą Dievu ir štai aš einu“. Tai ir viskas. Ir milžinas nugriuvo. Teisingai.

²³⁵ Štai ko mums šiandien reikia, broli. Mums šiandien reikia tokių vyrų kaip Dovydas, o ne universitetinės patirties.

²³⁶ Buvo paprastas Michėjas, nežymus Michėjas, Imlos sūnus, vargšas, atstumtas, išvartytas iš visų denominacijų, dėl to, kad tvirtai stovėjo už Dievą. Bet kartą atvyko Dievo vyras, yvardu Jehozapatas, ir ten pasakė: „Aš noriu sužinoti tikrą Dievo Žodį“.

²³⁷ Saulius pasakė: „Aš turiu keturis šimtus geriausių, kokius tik esate kada nors matę“. Pasakė: „Jie visi turi mokslo laipsnius, jie visi buvo apmokyti čia mokykloje“. Tarė: „Na, jie yra geriausi pamokslininkai, kuriuos esate kada nors girdėję“. Pasakė: „Aš tuoj pat juos atvesiu, ir mes pasiteirausime Viešpaties dėl tavęs“.

²³⁸ Bet tuomet jis išėjo ten ir apsižvalgė, Jehozapatas pasakė: „Taip, girdžiu, kaip vienas sako *tai*, ir girdžiu, kaip kitas sako *tai*, bet, - paklausė, - ar turite dar vieną? Ar neturite dar vieno?“

²³⁹ Dievas ruošėsi perteikti žinią šiai teisiai širdžiai. Ten buvo tik vienas iš jų, stovintis ten, bet Dievas turėjo žmogų būtent tam vienam. Amen. Jei yra tik viena tikra širdis, kažkur Dievas turi jam žmogų. Jehozaptas buvo tikras vyras, dievobaimingas karalius, ir jis turėjo pakankamai nuovokos, kad žinotų, jog jų žinios buvo klaidingos. Jis žinojo, kad tai prieštarauja Žodžiui, amen (O, broli Nevilai!), Jehozapatas tai žinojo.

²⁴⁰ Jis pasakė: „Na, aš—aš peržiūrėjau visą įrašą, čia šios seminarijos lentelėje, čia turiu juos visus“. Pasakė: „Na, pažiūrėk čia, šis turi. . . na, pažiūrėk, koki išsilavinimo laipsnį jis turi. Pažiūrėk į šitą štai čia, - sako, - „pažiūrėk—pažiūrėk kokius išsilavinimo laipsnius šitas turi. Pažiūrėk į Zedekiją čia, jis yra jų visų galva. Na, jis yra vyskupas, jis yra virš visų mūsų. Tikrai, gali priimti jo žodį!“

Jehozapatas atsakė: „Taip, - tarė, - aš—aš—aš. . .“

²⁴¹ „Na, pažiūrėk, pažvelk, visi kiti su juo sutinka. Visi jie yra kaip vienas! Ir negalite sakyti, kad jie ne hebrajai. Negalite

sakyti, kad jie nėra pranašai, štai išsilavinimo laipsniai, kurie tai įrodo“.

²⁴² Jehozapatas atsakė: „Taip, aš—aš—aš žinau, Ahabai“. Tarė: „Tai—tai gerai, bet...“

²⁴³ Pasakė: „Ką tu... Kaip tu gali prašyti manęs dar ko nors? Čia yra visa mano mokykla! Čia susirinkusios visos organizacijos“.

²⁴⁴ „Bet argi neturite dar vieno, kuris nepriklauso šiai grupei? Nejaugi kur nors nėra dar vieno?“

²⁴⁵ „Na, koks gi jis būtų? Jis būtų neišsilavinęs beraštis! Na, kam jums reikėtų tokio vyruko?“

²⁴⁶ „Bet—bet aš tik klausiu jūsų, ar neturite dar vieno kur nors?“

²⁴⁷ „O, - jis atsakė, - taip, yra ir toks vienas“. (Štai, o, ačiū Dievui už tai!) „Yra toks, bet, - tarė, - aš neapkenčiu jo. Ir visi likusieji iš jų taip pat jo nekenčia“. Pasakė: „Mes išvarėme, ir jie išvarė jį iš tos organizacijos, iš visų jų“. Tarė: „Jis atvyko čia, kad pravestų susirinkimą, mes išvarėme jį iš miesto. Taip, pone. Nenorime su juo turėti nieko bendro. Na, - pasakė, - jis silpnas žmogus, kilęs iš labai vargingos šeimos. Jo gramatika siaubinga“. (M-hm, kaip Moody, žinote.) „Taip, jo gramatika siaubinga“. Ir pridūrė: „Iš tiesų kaip teologas, jis yra prasčiausias, kokį man yra tekę girdėti. Niekada nesu girdėjęs nieko panašaus į jį. O, jis tiesiog sugriaua jų apeigas. Na, jis sudaužo į šipulius jų „Apaštalų Mokymą“. Aš niekada negirdėjau apie tokį dalyką! O, jis tiesiog suardo tai ir jie nekenčia jo, ir aš nekenčiu jo, visi jo nekenčia“.

²⁴⁸ „O, - tarė Juozapatas, - te karalius taip nesako, bet aš norėčiau jį išgirsti“. Jis žinojo, ką pasakys Eliziejus! Jis žinojo.

²⁴⁹ Dievas aplenkė visus didžius, stiprius, intelektualius pamokslininkus, ir įdėjo savo Žinią į menką žmogelį, kuris tvirtino nieko nežinąs. Bet ką jis padarė?

²⁵⁰ Jie parengė jam išbandymą ir pasakė: „Taigi, tu sakyk tą patį, ką anie pasakė“.

Jis atsakė: „Aš pasakysiu tai, ką Dievas įdės į mano lūpas, tai ir viskas“.

²⁵¹ Jis pasakė: „Jei dabar nori tapti stiprus, atmink, kad tiesiog esi... tu—tu kaip ir neatitinki čia esančių standartų, vaikine. Atmink, esi išmestas iš tos organizacijos. Galbūt jie persvarstys tavo narystę, jei tik sutiksi su jais tokios krizės metu. Mes visi ruošiamės surengti puikią kampaniją, - pasakė, - jei tik sutiksi su manimi“.

²⁵² Atsakė: „Aš kalbėsiu tik tai, ką pasakė Dievas!“ Kompromisas, ar galitė tikėtis, kad Dievo vyras eitų į kompromisą su Dievo Žodžiu? Ne, pone, nesitikėkite to iš jo.

253 Pasakė: „Bet tu esi silpnas. Esi iš vargingos šeimos. Na, žinai ką, jie gali. . .“

„Man nerūpi, ką jie padaryti“.

254 „Na, jie skraidins tave iš šalies į šalį lėktuvu. Jie padarys bet ką, supranti, jei tu—jei tu tik. . .“

255 „Ne, ne. Aš kalbėsiu tik tai, ką Dievas įdės į mano lūpas“. Dievas apėjo visą tą būrį, (taip, pone, tai padarė jo tikroji pozicija) apėjo keturis šimtus ir davė jam ‚TAIP SAKO VIEŠPATS‘!

256 Ar tuomet jie patikėjo Tuo? Ne, pone! Jie sakė: „Tai ne ‚TAIP SAKO VIEŠPATS‘, mūsų seminarija nemoko tokių dalykų. Na, čia yra mūsų vyskupas, kuris jau pasakė savo žodį, jis užrašė apeigas. Mes visi susirinkome kartu, įkūrėme savo mokyklas. Dievas yra su mumis! Kuriuo keliu Dievas pasitraukė nuo mūsų, kai Jis nuėjo pas jus?“

Jis pasakė: „Kada nors pamatysite“. M-hm, teisingai.

257 Koks jis buvo? Jis buvo silpnas, bet tarp jų visų buvo stipriausias. Kodėl? Nes jis turėjo Viešpaties Žodį. O, broli, koki tai sudaro skirtumą. . . tol, kol turite ‚TAIP SAKO VIEŠPATS‘?

258 „Klausykite, broli Branhamai, jei tik padarytumėte kompromisą dėl krikšto Jėzaus Vardu, na, mes surengsime puikų susirinkimą Čikagoje ar panašiose vietose“. Hm! Kaip manote, ar padarytumėte tai? Man nerūpi, kur jūs susirenkate, ką jūs darote, broli, likite su ‚TAIP SAKO VIEŠPATS‘.

259 Aš noriu, kad kai kurie iš jų ateitų ir pasakytų man, kur Tai yra klaidinga. Parodykite man Dievo Žodyje, kur Tai yra klaidinga. Taip. Jie to nepriims. Ne, pone. Bet Tai yra ‚TAIP SAKO VIEŠPATS‘! Stovėkite su Juo, net jei visi jus išvargs. Man nesvarbu koks silpnas tapsite: „Tuomet Aš tapsiu stiprus“. Kai jie mane išvargs, Dievas mane priims. M-hm, taip. Dievas. . . Jie jus išvargs, Dievas jus priims.

260 Atminkite, Dievas visada pasirenka atstumtuosius, niekuo nesizyminčius žmones. Tuomet Jis padaro juos *kažkuo* dėl Savęs. Galbūt nesužinosite to šime gyvenime, bet tai bus tame, kuris ateina; suprantate, tame gyvenime.

261 Ir davė jam ‚TAIP SAKO VIEŠPATS‘, kodėl? Jis stovėjo su Žodžiu. Jis turėjo teisingą Žinią. Dievas davė jam regėjimą. Likusieji iš jų neturėjo jokio regėjimo. Suprantate? Jis turėjo regėjimą. Kodėl? Kadangi jis laikėsi Žodžio. Štai kur mes išvydome ženklus ir stebuklus. Nes. . . Kiti bando Jį pamėgdžioti, bet jis išliko su Žodžiu. Dabar paskubėkime.

262 Elisas, kai jo bažnyčia atsisakė jo bei iškeitė jį į šiuolaikinį pasaulį. Įsivaizduoju, kad Elisas juos tikrai gerai išbarė. Ar galite įsivaizduoti? Jūs žinote, koks buvo Elisas. Galiu įsivaizduoti, savo ankstyvoje tarnystėje jis atsistojo ten ir tarė: „Na, jūs, moterys, stengiatės būti panašios į Pirmąją Poniją, - tos

kepuraitės, žinote, – „Ponia Jezabelė! Jūs, šiuolaikinės moterys, esate kaip Pirmoji šalies Ponia, rengiatės kaip ji, elgiatės kaip ji. Jūs, pamokslininkai!“ O, tai bent, kaip jis juos paglostė prieš plauką ir jie visi kuo toliau, tuo labiau atkrisdavo, kol neliko nei vieno.

²⁶³ Tada jis turėjo priėti savo kelio pabaigą. Niekas daugiau nenorėjo su juo bendradarbiauti. Jokia bažnyčia nenorėjo su juo bendradarbiauti. Visa jo bažnyčia paliko jį, sugrižo į pasaulį (kaip ir dabar), teisingai, grįžo atgal į pasaulį. Tik keletas jų išsilaikė, vienas vienur, kitas kitur, atvykstantys iš visos šalies, kur jums reikėdavo nuvykti, kad pamatytumėte jį ir taip toliau. Jis buvo gana prastos būklės, buvo priėjęs savo pažinimo pabaigą.

²⁶⁴ Jis pasakė: „Viešpatie, aš laikiausi Tavojo Žodžio, aš kalbėjau Tiesą. Ir visi jie išėjo, čia nieko nebeliko. Neturiu net kam pamokslauti“. Amen. „Taip, aš stovėjau su Tavo Žodžiu, Viešpatie, o dabar pažvelk, kur atsidūriau, nė vienas iš jų manęs nepriims. Aš ateinu į miestą, jie sako: „Štai ateina tas senas pamišėlis. Taip, taip, štai tas senas pamišėlis ateina į miestą, dabar jis pradės kalbėti—kalbėti apie šį šiuolaikinį gyvenimą ir visa kita““.

²⁶⁵ „Nepriimkite jo! Pastoriau, neturėkite nieko bendro su tuo vyruku! Ne, pone!“

²⁶⁶ Pastorius: „Taigi, tas senas fanatikas vėl mieste. Suprantate, tas Elijas štai ten, pagyvenęs plikas vyrukas. Nekreipkite dėmesio į tą senolį. Tik pažiūrėkite į jį, jis net neapsirengęs kaip dvasininkas su tokiais kunigiškais drabužiais kaip mano (jo skrybėlė, žinote; ir atsistoja priekyje, su apykakle aplink, žinote)“. Pasakė: „Jis ne...“ Pasakė: „Jis—jis...jie...jis kitokios rūšies...Jis—jis yra keistas vyrukas“.

²⁶⁷ Ir aš įsivaizduoju, kai kurie iš tų didingų vyrų pasakė: „Žinote ką? Jis—jis yra neurotikas. M-hm, taip, jis—jis yra neurotikas, gyvena ten tyrlaukiuose, didžiąją laiko dalį praleidžia miškuose, ateina įsisupęs į avikailį. O, tai bent! Ir tuomet smerkia tas moteris! Aš niekada neregėjau tokio dalyko. Jūs...ne—ne—neturėkite su juo nieko bendro, visiškai! Nebendradarbiaukite!“

²⁶⁸ Na, tarnautojų asociacija susirinko kartu, žinote, pasakė: „Ne—neturėkite nieko...Paleiskite jį, jis galiausiai...jis galiausiai praras protą. Leiskite jam—leiskite jam rėkauti, kol smegenys iššoks. Štai ir viskas, palikite jį ramybėje“.

²⁶⁹ Bet senasis Elijas, tiesiog ištikimai vaikščiojo su Dievu, (Tai bent, tai bent.) tvirtai laikydamasis Žodžio. Jie surengė ten nedidelį susirinkimą, ir apžvelgęs auditoriją, tarė: „Visos jūs, Jezabelės!“

²⁷⁰ „O, koks išūlumas! Aš niekada daugiau neisiu klausytis to vyro! Ne, pone, daugiau neklausysiu!“

271 Tai jo nesustabdė, jis pasiliko ten išlikdamas toks pats. Kai jis neteko savo bažnyčios, kai jis prarado savo... visos denominacijos atsisuko prieš jį, tai buvo tada (kai jis tapo silpnas) jis pasakė: „Aš tik vienas esu likęs, jie ieško manęs, kad nužudytų“. Pasakė: „Jie nušautų mane, jei po to galėtų išvengti atsakomybės“. M-hm. Suprantate? „Bet aš... Jie ieško mano gyvybės. Ir aš esu vienintelis išlikęs, Viešpatie, ką man daryti?“

272 Tai buvo tuomet, kai jis tapo silpnas (vis dėlto likdamas ištikimas, pripažindamas savo silpnumą ir visa kita), kai Dievas pasakė: „Užlipk į kalną, Aš duosiu tau naują žinią. Aš dabar siųsiu tau naują žinią. Aš tau jau buvau sakęs, kad nuteistum: „Eik ir pasmerk šiuos dalykus“, dabar aš siųsiu tave atgal su kažkuo, kas įrodys, kad Tai buvo teisinga“. Pasakė: „Tu atlikai gerą darbą, Elijau. Tu pasakei jiems apie Pirmąją Ponia, ir visa tai, ir kaip jie pasielgė. Tu pasmerkei Achabą ir visus jo šiuolaikinius dalykus, bei visas šiuolaikines bažnyčias, ir mes pasakėme tiems pamokslininkams, kur buvo jų vieta. Tu buvai pavyzdys. Tu stovėjai ten be jokios pagalbos, be jokios organizacijos, nieko nebuvo tavo užnugaryje, bet tu stovėjote su Mano Žodžiu. Dabar Aš tau kažką duosiu. Nusileisk ten ir pasakyk tam veidmainiui: „TAIP SAKO VIEŠPATS! Net rasos lašelis neiškris iš Dangaus, kol aš jo nepašauksiu“. Tai bent! Tai bent! Nuvedė jį ant kalno viršaus, kad parodytų jam kažką!

273 O, aš galiu matyti jį tą rytą, artėjantį, besileidžiantį žemyn tuo Samariečių keliu. Žinoma, jis nebuvo išvaizdus, jo plikė blizgėjo saulei šviečiant, žili plaukai ir vešlios žandenos dengiančios veidą, dėvėjo gabalą avikailio. Biblijoje pasakyta, kad jis buvo „plaukuotas“, jį visą dengė plaukai, aš išivaizduoju, kad žiūrint į jį nebuvo malonu; ta sena lazda jo rankoje, tos mažytės akys, žvelgiančios tiesiai į padanges, leidosi žemyn keliu. Ir jūs... jis... Spėju, jog būdamas apie aštuoniasdešimties jis elgėsi kaip šešiolikmetis. Štai jis ėjo leisdamasis žemyn keliu tiesiai į Samariją. Broli, jis jau tada iš savo silpnumo buvo sustiprintas, „Mano jėgos pakanka. Nesijaudink dėl organizacijų, Elijau. Nesijaudink dėl jų, Mano jėga yra viskas, ko tau reikia“.

274 Pamenu, kaip kartą stovėjau šalia didelės šventyklos ir pasakiau: „Viešpatie, aš nenorėčiau, kad jie ateitų į mano—mano biurą“.

Jis tarė: „Aš esu tavo Dalis“. Suprantate? „Aš esu tavo Dalis“.

275 „Silpnume tada aš—aš esu... Mano jėga yra stipri. Mano tobula Valia gali būti įvykdyta (Paulius ar Elijas, kas tu bebūtum) - kai tu pasitrauki iš kelio“. Suprantate? „Tavo silpnume Aš tampu stiprus. Aš esu Tas Vienintelis! Aš esu Tas Stiprus, kuris ateina ir pripildo“.

²⁷⁶ Aš galiu matyti kaip jis leidžiasi tuo Samarijos keliu, tos nedidelės, pasenusios akys žvelgiančios štai *ten*, vyrukas, jo veide beveik matosi šypsena. Broli, jis atėjo tiesiai į Ahabo akivaizdą. Jis niekada nekalbėjo mikčiodamas, jis niekada neužsikirto. Ne, ne! Po ta nediduke, susenusia ir liesa krūtine plakė širdis, kurioje gyveno Šventoji Dvasia. Taip, tikrai! Atėjo leisdamasis tuo keliu, atėjo prie pat Ahabo ir pasakė: „Nei rasos lašelis neiškris, kol aš jo nepašauksiu“.

²⁷⁷ Sutrepsėjo kojomis, apsisuko ir grįžo atgal į tyrlaukius. Pasakė: „Puikiai padirbėjai, Elijau. Ateik čia, Aš dabar įsakiau visiems varnams tave maitinti, o . . . o tu čia kurį laiką pasėdėk“. O, tai bent!

²⁷⁸ Kai jis buvo silpnas, tada tapo stiprus. Taip, pone. Jis uždarė dangūs, kad nelytų. Tai, kada jis tapo stiprus – kai prarado savo bažnyčią, prarado viską, ką turėjo, visa kita. Bet jis stovėjo su Dievo Žodžiu, tuomet jis turėjo galią uždaryti dangūs.

²⁷⁹ Kai Jokūbas prarado visas savo jėgas, tuomet Dievas davė jam jėgą tapti kunigaikščiu. Suprantate?

²⁸⁰ Kai Paulius prarado savo išsilavinimą ir visą savo teologiją, Dievas padarė jį misionieriumi pagonims.

²⁸¹ Kai Mozė prarado visus savo sugebėjimus ir tapo silpnas, Dievas padarė jį galingu ir pasiuntė jį į Egiptą Dvasios jėgoje, aštuoniasdešimties metų amžiaus; su nukarusiomis žandenomis, jo žmona sėdėjo ant mulo, vaikas jai ant šlaunies, su lazda rankoje, nuėjo ir užkariavo Egiptą. Taip. Suprantate? Ne su armija užnugaryje, kaip jis norėjo eiti, bet Dvasios jėgoje. Amen!

Kai jūs esi silpnas – tuomet esate stiprus.

²⁸² Tiesiog eidamas tuo keliu, jis nei mikčiojo, nei suklypo, nieko tokio nedarė, atėjo tiesiai į Ahabo akivaizdą ir pasakė: „Aš turiu Viešpaties Žodį“.

Jis pasakė: „Tu esi tas, kuris vargini Izraelį“.

²⁸³ Jis pasakė: „Tu esi tas, kuris sukeli nerimą Izraeliui“. Taip, pone. O, broli! Taip, pone. „Išvesk tuos intelektualius kunigus, kuriuos čia turi, ir pažiūrėkime, kas yra Dievas“. Štai taip. „Užlipkite į Karmelio kalną, te Dievas, kuris atsiliepė per Sekmines ir vėl atsilieps. Pažiūrėkime, ar Dievas tebėra tas pats Dievas, ar Jėzus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius“. Jis nusileido nuo kalno, jis turėjo Žinią. Taip. Tačiau prieš tai jis iš tikrųjų tapo silpnas, jis prarado viską, prieš jam tai padarant. Jis turėjo tapti silpnu, prieš galėdamas sustiprėti.

²⁸⁴ Būtent Evangelijos paprastumas sukelia žmonėms abejones. Jie bando padaryti Ją kažkuo didingu ir intelektualiu, kai Ji yra paprasta. Bet Dievas paima būtent nuolankumo, silpnumo ir paprastumo įrankį, kad atliktų Savo darbus. Tai vienintelis įrankis Dievo rankose.

285 Jonas Krikštytojas, jo Žinia, Kristaus pirmtakas, buvo toks paprastas, kad Ji pralėkė žmonėms virš galvų. Paklauskite minutėlę. (Tikiuosi, kad neužlaikau jūsų per ilgai, jūs stovite prie sienų, suprantate.) Pažvelkite! Jonas, kai... Visi pranašai liudijo apie Mesijo atėjimą. Vienas iš jų pasakė, kad: „Kalnai pašoks kaip maži avinėliai“. Kiti sakė: „Lapai plos rankomis“. Vienas pasakė: „Visos žemumos bus išaukštintos, ir aukštumos bus pažemintos“. O, tai bent! Kokia diena!

286 Ar įsivaizdavote Pranašų mokyklą ir tokią intelektualią sampratą? O, tai bent, pas juos viskas buvo taip klasiška! Bet kai tai įvyko, iš tyrlaukių atėjo pagyvenęs pamokslininkas, kuris mokykloje nebuvo praleidęs nei vienos savo gyvenimo dienos, tikriausiai jo gramatinės žinios buvo labai prastos. Jo tėvas buvo kunigas, bet Dievas patraukė jį nuo to. (Mes turėjome tai praėjusio sekmadienio pamokoje.) Neleido jam susipainioti su tomis denominacijomis, ir išvedė jį į tyrlaukius, kad Pats jį mokytų. Būtent tokie—būtent tokie liks su Dievo Žodžiu.

287 Išėjo iš tyrlaukių, maždaug trisdešimties metų amžiaus; įsivaizduoju, kaip juoda, išsidraikusi barzda, dengianti visą jo veidą; įsisupęs į didelį avikailį; stovėjo purve iki kelių; pasakė: „Aš esu tas, apie kurį kalbėjo pranašas Izaijas“. Ir atėjo kai kurie iš denominacijų; jis tarė: „Nemanykite savyje sakyti: „Mes turime tą ir aną“, Dievas gali iš šių akmenų pakelti vaikus Abrahamui!“ O, tai bent! Kodėl? Jis turėjo „TAIP SAKO VIEŠPATS“! Jis turėjo Žinią. Dievas išpranašavo, kad jis ateis. Ir priežastis... Ji atėjo tokiame paprastume, Ji pralėkė virš jų galvų.

288 Kai atėjo Jėzus, Jis pasakė: „Ko jūs išėjote pažiūrėti, intelektualaus kalbančiojo, kuris iš metodisto gali tapti baptistu, ir iš baptisto presbiterionu, iš presbiteriono sekmininku, ir iš sekmininko kažkuo kitu? Ar išėjote pažiūrėti į nendrę, siūbuojamą bet kokio vėjo? Ne Jonas!“ Paklausė: „Ar tuomet išėjote pamatyti žmogaus apsirengusio plonais drobiniais?“ Jis pasakė: „Jie yra karaliaus rūmuose, tokie tarnautojai“. Jis paklausė: „Ko išėjote pažiūrėti, pranašo?“ Jis tarė: „Daugiau nei pranašas!“

289 Jonas buvo daugiau nei pranašas. Ir, pažvelkite, jis buvo nuolankiausias iš visų jų. Bet jis buvo daugiau nei pranašas. Jūs žinote, kas buvo Jonas? Jis buvo sandoros pasiuntinys. Žinoma, kad buvo. Jis buvo daugiau nei pranašas. *Pranašas* yra regėtojas, kuris mato dalykus. Jonas taip pat matė, bet jis pranoko tai. Jis buvo sandoros pasiuntinys. Jis pasakė: „Taip, tai yra tas, apie kurį buvo pasakyta: „Aš siųsiu Savo pasiuntinį prieš Tavo veidą““. Štai kas tai buvo, jis buvo sandoros pasiuntinys. Žinoma. Jo paprastas atėjimas tiesiog apakino intelektualus.

290 Taigi, mes turime gana greitai užbaigti, dar apie kelias minutes, turiu čia kelis dalykus, kuriuos noriu paminėti, kelias Rašto vietas ir pastabas.

²⁹¹ O kaip dėl našlės su sauja miltų? Ji buvo pasiekusi savo silpnumą, ji tikriausiai buvo bimirštanti iš bado. Ji neturėjo miltų. Ji negalėjo niekur kitur pasiskolinti miltų, niekas daugiau jų nebeturėjo. Bet ji pasiekė tokią vietą, didi tikinčioji, jos vyras anksčiau buvo didis Dievo vyras. O ji buvo našlė su vaiku. Ir ji teturėjo saują miltų, bet to pakako, tai viskas, ko jai reikėjo; ėteikusi viską į Dievo rankas, ji išgyveno tris metus ir šešis mėnesius, maitindamasi ta saujele miltų. Ji nusilpo.

²⁹² Tą rytą ji išėjo atsinešti dviejų pagalių ir perlaužti juos ir sudėti kartu. Matote, du pagaliai sudaro kryžių. Suprantate? Sulaužyt... Ji tarė: „Aš paimsiu du pagalius“. Ji niekada nepasakė: „Atsinešiu pilną glėbį“, – taigi, tik du pagalius. Štai ir viskas. Matote simbolį?

²⁹³ Ir, taip, senoviniu būdu... Būdas, kuriuo galima įžiebtį ugnį – paimant rąstgalius ir juos sukryžiuojant, uždegant juos per patį vidurį. Kai vykstu stovyklauti, aš... kalnuose nakties metu, kad nesusalčiau aš paguldau rąstgalį štai *taip* ir kitą štai *taip*, ir nakties metu tiesiog jų galus stumių į vidurį, ir jie štai taip pilnai sudega, suprantate, tiesiai per kryžių.

²⁹⁴ „Aš turiu du pagalius. Iškepsiu duoną, paruošiu šiuos miltus, šią mažą saujele miltų, ir iškepsiu paplotėlį sau ir savo sūnui. Mes jį suvalgysime ir mirsime“. Ji tikrai buvo labai nusilpusi, ar ne taip? Ji pasakė... Ir ji nusigrėžė bei pradėjo eiti atgal. O, tas karštas rytas! O, praėjo tiek daug laiko, neturint nieko. Nieko... Nėra vandens, ir žmonės šaukia, žmonės miršta, visur; nebuvo iš ko pasiskolinti, nebuvo ką daryti. Ji buvo kelio pabaigoje. Ji buvo savo silpnume. Ji tarė: „Aš paruošiu tai sau ir savo sūnui, tada mes suvalgysime ir mirsime“. Taigi ji apsisuko ir pasakė...

²⁹⁵ „Luktelėk minutėlę!“ Ji atsigrėžė. Ir tas senyvas, barzdotas veidą kyšojo iš už vartų, pasakė: „Eik, pirma paruošk man nedidelį paplotį ir atnešk jį man“. O! „Atnešk man šiek tiek vandens savo rankoje ir gabalėlį duonos, nes, TAIP SAKO VIEŠPATS!“ O, tai bent, tai išsprendė tai. O, tai bent! Tą truputėlį, kurį ji turėjo, suprantate, ji pašventė tai Dievui. To pakako, kad galėtų išmaitinti ją visą likusį laiką. Taip. Suprantate, kai ji buvo silpna, tuomet ji buvo stipri.

²⁹⁶ Kita turėjo tik indą su šiek tiek aliejaus jame. Ir ji neturėjo nieko, jos du sūnus turėjo būti parduoti kaip vergai. Su tuo nedideliu indu aliejaus ji daugiau negalėjo nieko padaryti. Ten nebuvo daug, ji buvo prie pabaigos.

Elijas jai pasakė, tarė: „Ką turi savo namuose?“

Atsakė: „Tik truputį aliejaus inde“.

Pasakė: „Eikite pas savo kaimynus, pasiskolink daug iš jų“.

²⁹⁷ Štai, pažiūrėkite, pasiruošiama dar prieš tam įvykstant. Hm? Pasiruoškite! Dovydas išgirdo tą garsą šilkmedžio krūmuose. Elijas pamatė tik rankos dydžio debesį, pasakė: „Aš girdžiu

gausaus lietaus garsą“. Jei tik Dievas galėtų gauti keletą tuščių indų! Teisingai.

Jis pasakė: „Pripildyk jais namus“. Amen!

²⁹⁸ Matote, ko Dievas nori? Dievas turi turėti tuščius indus. Paklauskite! Mes turėjome tiek daug mokymų, tiek daug bažnytinių nesamonių, iki tiek, kad pasiekėme statinės dugną. Liko tik vienas dalykas - atsigręžti į Dievą ir Jo Žodį. Ir jeigu jūs tai padarysite, paruoškite tuščius indus. Išimkite iš jų viską, kas metodistiška, viską, kas sekmininkiška išimkite iš jų, ir viską, kas baptistiška išimkite iš jų, ir tiesiog te lieka tik indai ir sustatykite juos namuose. Ir tuomet imkite iš to Indo ir pradėkite lieti, amen, tiesiog pradėkite lieti.

²⁹⁹ Ji turėjo užtektinai, kad pasirūpintų savimi ir savo vaikais bei viskuo kitu, ir kad išmokėtų visas skolas. Kodėl? Kodėl? Tiesiog tą truputį, kuri ji turėjo, ji pašventė Dievui ir sekant pranašo Žodžiu jos problema išsprendė.

³⁰⁰ Dieve, siųsk mums pranašą, kuris paims Dievo Žodį, kuris neatneš *kažko kito*, bet tiesiog paims tuščius indus. Jei Dievas tik galėtų rasti tuščius indus, ir tuomet paimti Dievo Žodį bei išlieti Jį asmeniui.

³⁰¹ Ne kaip kai kurie sako: „O, aš sudrebėjau, kai gavau Jį. Aš kalbėjau kalbomis, kai gavau Jį. Aš šokau Dvasioje“. Pamirškite tai, suprantate, pamirškite tai!

³⁰² Tiesiog likite ten, kol Jis ateis, ir viskas, kol indas bus pilnas. Štai ir viskas. Štai kaip tai daroma. Taip, pone, Jo paprastumas! „Indai buvo pripildyti“, - mes galėtume ties tuo ilgiau užsilaikyti!

³⁰³ Tai buvo mokiniai, vieną dieną visi buvo taip sutrikę, Jėzus pasakė jiems, tarė: „Čia yra penki tūkstančiai žmonių, - ir pridūrė, - jie alpsta, jie badauja“. O, aš galėčiau ties tuo apsistoti dar valandą. „Penki tūkstančiai, badaujančių“, - yra šimtas milijardų badaujančių!

Pasakė: „Paleisk juos“.

Atsakė: „Nėra reikalo to daryti“. Tarė: „Jūs pamaitinkite juos“.

³⁰⁴ O, tai bent! Galiu įsivaizduoti, kaip jie surinko viską, ką tik galėjo rasti, ir žinote, kai paėmė viską (viskas) buvo surinkta, kas... Atleiskite už išsireiškimą, „surinkta“. Bet jie surinko viską, jie pasakė: „Na, štai, mes perėjome per visą stovyklą. Mes neturime nei skatiko pinigų, todėl mes negalime surengti kampanijos“. Suprantate? „Taigi, viskas, ką turime yra čia, bet galėjome surasti tik penkias mažas bandeles ir dvi mažos žuvelės iš neužaugos“, - kaip Dovydas, kai išėjo ten iš tyrlaukių. „Tai viskas, ką mes turime. Tai viskas, ką gavome. Mes esame bejėgiai. Mes negalime nieko kito padaryti, Jonai“. Petras pasakė: „Tai

viskas, ką galėjome padaryti. Tai viskas, ką mes galime padaryti. Mes esame bejėgiai. Tai vienintelis maistas, kurį suradome“.

³⁰⁵ Na, aš galiu tiesiog paimti vieną nedidelę Rašto vietą, Darbų 2:38, ir tai viskas, ko jums reikia, tiesiog paklusti Tam. Jums nereikia mokytis seminarijose, visko *apie tą, aną, kitą* – tiesiog priimkite Tai. Taip, tiesiog—tiesiog priimkite Tai, tai viskas, ko jums reikia, „Atgailaukite, kiekvienas iš jūsų, ir pasikrikštykite Jėzaus Kristaus Vardu, jūsų nuodėmių atleidimui – ir jūs būsite pripildyti Aliejumi“. Suprantate? Tiesiog ištuštinkite save, pasiruoškite Tam, tai viskas, ko jums reikia. Tiesiog įlašinkite į jį lašelį, stebėkite, kaip jis prisipildys.

³⁰⁶ Žinote, tame inde nebuvo užtektinai, kad į kitus nors po lašą įpilti. Galbūt paėmė savo pirštą, štai *taip*, ir tiesiog įlašino į kiekvieną po lašelį; pažvelgė atgal, o jis buvo pilnas. Tiesiog įlašino, suprantate, tik tiek reikėjo, kadangi tai buvo palaimintas aliejus.

³⁰⁷ Nepriimkite kokios tai seminarijos patirties. Paimkite Dievo Žodį ir įlašinkite Jį ten, stebėkit kaip jis prisipildys.

³⁰⁸ Jis pasakė: „Na, kokį lašą turime įlašinti? Gal galime paimti ką nors iš Psalmių“.

³⁰⁹ Jūs paimkite tai, ką aš jums sakiau: „Atgailaukite ir pasikrikštykite Jėzaus Kristaus Vardu nuodėmių atleidimui, ir iš to Lašo jūs būsite pripildyti“. Tiesiog įlašinkite tai ten ir iš to Lašo jūs būsite pripildyti. Tai Lašas, kurį Petras panaudojo Sekminių dieną. Tai Lašas, kurį naudojo Paulius. Tai Lašas, kurį naudojo visi mokiniai. Visa kita bus pridėta, jums tereikia paimti tą Lašą ir eiti toliau, o su viskuo kitu, viskas bus gerai.

³¹⁰ Tapkite silpnas! Tapkite tuščias! Ištuštėkite visiškai, ir nuo tada jis toliau lašės, o Dievas pasirūpins likusiais lašais. Jums tereikia tai padaryti. Parklupkite ant kelių ir priimkite tai visa savo širdimi. Įlašinkite į savo širdį tiesiog dabar ir pasakykite: „Dieve, aš tikiu Juo, visa savo širdimi!“ Dievas pasirūpins likusiais lašeliais, jis bus pripildytas: „Jūs būsite at-... pripildyti Šventąja Dvasia“.

³¹¹ Taigi, jie turėjo penkias nedideles bandes ir dvi žuvelės. Taigi, ką jie ketino daryti? Taigi jie atėjo ir tarė: „Tai viskas, ką mes galėjome surinkti. Mes esame bejėgiai. Mes niekur negalime surasti daugiau duonos, čia nieko nėra. Ir šis berniukas, greičiausiai suvaidino... praleido pamokas, ryte išėjęs į mokyklą, praleido pamokas ir nuėjo ten pažvejoti. Ir mes suradome jį ten prie upelio, jis atėjo pasiklausyti. Ir, štai, jis turėjo penkais“. Ačiū Dievui už tą berniuką! Taip, pone. Pasakė: „Mes... vienintelis dalykas, kurį turime, kad išgyventume yra šitas mažas lašelis čia“. Pasakė... .

³¹² Jėzus tarė: „To pakanka. Atneškite tai čia“. Suprantate? „Atnešk tai čia, leisk Man tai paimti. Leiskite Man paimti tą

mažą lašelį, Aš pasirūpinsiu visu likusiu. Taigi, jūs tiesiog toliau dalinkite, kai Aš jums duodu iš šio lašelio“.

313 Ir kiekvienas iš jūsų pasiimkite šį rytą lašelį iš Darbų 2:38, į savo širdį, ir tiesiog paimkite iš ten bei stebėkite, kaip Jis pradeda laužyti jums Gyvenimo Duoną. Jūs atgailaukite, pasikrikštykite Jėzaus Kristaus Vardu, jūsų nuodėmių atleidimui, ir tuomet pažiūrėkite ar Šventoji Dvasia nepradės lašėti ant *to* ir lašėti ant *ano*, lašėti *čia* bei lašėti *ten*, ir lašėti štai *ten*, ir bus Šventosios Dvasios pripildymas! Teisingai!

314 Jums nereikia eiti į seminarijas. Jums nereikia būti protingu. Vienintelis dalykas, kurį turite padaryti, tai pripažinti, kad nieko nežinote. Leiskite Dievui paimti jus, Jis pasirūpins visu likusiu.

315 Gerai, tuomet Balsas pasakė: „Atnešk juos čia“. Štai ko Dievas nori šį rytą, kad Jam būtų atnešta daugybė tuščių indų. Jis pasirūpins likusia dalimi. Taip, pone.

316 Aklas Bartimiejus, sėdėjo prie vartų, apdriskęs, sušalęs, o, jo silpniausia akimirka, kai jis išgirdo Balsą, sakantį: „Atveskite jį čia“. Taip, būtent tai, kartais, tai jūsų silpniausias laikas.

317 Ten prie kapo buvo Marija, su skausmu širdyje – jos Kūdikis, jos Sūnus buvo nužudytas, viskas, visos viltys dingę. Ir ji nuėjo, kad išbalzamuoti Jį, o Jo net kūno ten nebuvo. Ir ji išgirdo Balsą, sakantį: „Kodėl tu verki, moterie?“

318 Ji atsakė: „Jie paėmė mano Viešpatį. O aš . . .“ Vargšėlė, jos Vaikas buvo išniekintas; išrengė Jį visiškai nuogai ir pakabino Jį ten ant Kryžiaus, ir nukryžiuo Jį bei prikėlė Jį ten, po to, kai Jis pareiškė esąs Mesijas, po to, kai ji žinojo, jog Šventoji Dvasia apgaubė ją ir pagimdė šį Kūdikį. Tai buvo Dievo Kūdikis. Ji matė Jo darbus, ir visa kita, ir matė pačioje silpniausioje akimirkoje . . .

319 Ir ten Jėzus buvo išstojęs prieš blogį, išstojo prieš tas organizacijas, išstojo prieš tuos fariziejus; ir tapo silpnas ir atidavė Save mirčiai, ir mirė kaip nusidėjęs ant Kryžiaus nešdamas mūsų nuodėmes. Pačios Psalmės, tie patys pranašai, kuriais jie tikėjo, citavo (prieš šimtus metų) tuos pačius Žodžius, kuriuos Jis pasakė Kalvarijoje, bet jie nesugebėjo to pamatyti. Jų didinga bažny-. . .

320 „Mano Dieve, - pasakė Dovydas, - mano Dieve, kodėl Tu mane palikai?“ Psalmė 22: „Visi mano kaulai, jie spokso į mane, nei vienas iš jų nėra sulaužytas. Jie linkčioja savo galvomis ir sako: „Jis pasitikėjo kitais . . . Jis—Jis gelbėjo kitus, Savęs Jis negali išgelbėti“. Ir visi dalykai apie kuriuos kalbėjo pranašai, buvo tiesiai ten! Ir Jėzus, mirdamas, laikėsi to Žodžio, atidavė Save. Dievas, Emanuelis, tapo toks silpnas, kad Jis atidavė Save mirčiai ir kapui, ir Savo sielą pragarui. Silpnumas! Bet iš to visiško atsidavimo . . . prisikėlė tą Velykų rytą, prasiskindamas Sau kelią iš žemiausios vietos.

³²¹ Jis buvo Aukščiausias, bet tapo žemiausiu. Jis atėjo pas žemiausius žmones, atėjo į žemiausią miestą. Ir mažiausias žmogus mieste turėjo žvelgti į Jį iš aukšto. Iš ten Jis nuėjo į mirtį, iš mirties – į kapą, o iš kapo – į pragarą; į žemiausią vietą, kokią tik galima pasiekti, į žemiausią pragarą, kokią tik galima įsivaizduoti, Jis nuėjo ten.

³²² Bet tuomet, iš ten, Dievas pradėjo Jį kelti. Per Rojų, iš ten į – prie kapo, ir nuo kapo į Šlovę, ir taip Aukštai, kad Jis turi žiūrėti žemyn, kad pamatytų Dangų. Išaukštino Jo sostą Danguje!

³²³ Ši paprasta, prislėgta motina to nežinodama stovėjo ten: „Jie išnešė mano Viešpatį, ir aš nežinau kur“. Ji buvo . . . silpniausia valanda, kurią ji kada nors buvo patyrusi. Jos – jos Viešpats buvo išėjęs. Jie nukryžiuojo Jį, visgi Jis leido šiam . . . nukryžiuoti Jį gėdoje, kad pakabintų Jį ten nuoga prieš tuos žmones; ir perdūrė Jo šoną ietimi, bei kraujavo, ir girdėjo Jį šaukiantį ant Kryžiaus, bei matė kaip dreba žemė, ir visi dangūs pripažino, kad Jis mirė. Nuėmė Jį, sustingusį ir šaltą, paguldė Jį į kapą. Ji galvojo: „Kaip paskutinę pagarbą, kurią galiu išreikšti savo brangiam Vaikui, ateisiu ir išbalzamuosiu Jį, bet dabar jie kažkur išnešė Jį“. Ir ji stovėjo ten raudodama, ta paprasta motina, stovėjo ten raudodama, kūkčiodama. O, silpniausia akimirka!

„Kodėl verki, moterie?“ – pasigirdo Balsas iš už nugaros.

³²⁴ Ji pagalvojo, kad tai kapinių prižiūrėtojas, pasakė: „O, jie išnešė . . .“ Ji net negalėjo atsigręžti, ji buvo tokia silpna. Ji tarė: „Aš nemiegojau šias visas tris paskutines dienas ir naktis. Aš stovėjau ir stebėjau nukryžiuojimą, stebėjau savo Brangujį, kuris, kaip žinau, buvo Dievo Sūnus. Aš žinau, kad Jis buvo! Ir vis tik jie . . .“ (Žvelgdama į kitą pusę, o Jis buvo už nugaros.) „Jie paėmė Jį ir jie nukryžiuojo Jį. Aš mačiau, kaip Jis prikėlė mirusįjį iš kapo. Aš mačiau Jį, darantį stebuklus po stebuklų. Ir aš žinau, kad Šventoji Dvasia . . . Dievas žino mano širdį, aš buvau niekuo nekalta ir Šventoji Dvasia davė man tą Kūdikį, nepažįstant vyro. Aš žinau, kad tai buvo tiesa! Ir mačiau Jį, paniekintą ir . . . kaip nuplėšė nuo Jo drabužius, ir pakabino Jį ten ir sumušė Jį. Jis mirė siaubingiausia mirtimi. Aš myliu Jį, man nesvarbu, kaip su juo buvo pasilegta. Aš vis tiek noriu Jį palaidoti, noriu – noriu tinkamai palaidoti Jį, bet jie paėmė Jį. Jau dieną po dienos, mano širdis sudaužyta. Aš tiesiog stoviu tokioje padėtyje. Aš nežinau, ką jie padarė su mano Viešpačiu“.

³²⁵ Jis tarė: „Marija“. Ir tada ji tapo stipri. Amen! „Eik ir pasakykite Mano mokiniams, kad Aš susitiksiu su jais Galilėjoje“. O, tai bent!

³²⁶ Tuomet mūsų silpnume mes tampame sustiprinti. Kai jūs esate silpni, būtent tada jūs tampate stiprūs.

³²⁷ Petras, po to kai jis ten žvejojo, jis buvo . . . jo profesija buvo žvejyba. Man patinka jo profesija. Ir taigi, jis ten žvejojo, visiškai nusivylęs, žinodamas, kad jis išsižadėjo Kristaus. O, tai bent!

Girdėjo tą Pranašą stovintį ten ir sakantį jam: „Petrai, ar sakai, kad myli Mane?“

³²⁸ Jis pasakė: „O Viešpatie, Tu žinai, kad Tave myliu“. Jis pridūrė: „Aš myliu Tave. Aš pasiruošęs mirti už Tave“.

³²⁹ Jis tarė: „Petrai, tau tik taip atrodo, bet tu išsiginsi Manęs tris kartus prieš... Tu išsiginsi Manęs tris kartus prieš gaidžiui pragystant trečią kartą. Supranti, tu išsiginsi Manęs tris kart prieš gaidžiui pragystant“.

³³⁰ Ir po to matė, kaip tai išsipildo, kai jis stovėjo ten ir pasakė: „Aš Jo nepažįstu. Ne, aš nieko nežinau apie tuos, ten esančius Sekmininkus“.

³³¹ Dar ne laikas baigti pamokslavimą, tiesiog mano laikrodis šiek tiek sutriko. [Suskambėjo brolio Branhamo laikrodžio žadintuvas—Red.] Suprantate? Pasakė, kad: „Aš—aš žinau...“ Man—man derėtų dabar sustoti, bet aš—aš negaliu sustoti būtent dabar, suprantate, taigi aš čia turiu užbaigti tai, tiesiog minutėlei.

³³² Pasakė: „Aš—aš—aš—aš žinau, kad išsižadėjau Jo. Aš išsižadėjau Jo Piloto akivaizdoje. Aš išsižadėjau Jo, kai ta moteris priėjo prie manęs ir paklausė: „Argi tu ne vienas iš jų?“ „Ne!“ Ir netgi nusikeikiau!“ O, jis buvo baisioje būsenoje. Pasakė: „Aš—aš—aš...“ Ji išsižadėjo... Jis išsižadėjo Jo. Ir jis matė kaip Jėzus stovėjo ir stebėjo, kai gaidys pragydo, pažvelgė į Petrą. Jis išėjo. O, jis buvo nusivylęs savimi, pasakė: „Kam man dar gyventi?“

³³³ Ir po to nežiūrint į tai jis pasakė: „Aš manau, kad grįšiu ir vėl pradėsiu žvejoti. Daugiau negaliu pamokslauti todėl aš tiesiog sugrįšiu ir pradėsiu žvejoti“. Jis buvo užmetęs savo tinklus ir matė visą naktį, bet jokios žuvies nesugavo. Ir jis buvo silpnumo akimirkoje, jis nieko neturėjo, nusivylęs savimi, pasiekęs savo sugebėjimų pabaigą.

³³⁴ Na, jis manė esąs didis vyras, štai taip nukirto vyriausiojo kunigo sūnui ausį. Na, jis manė, kad buvo puikus vyrukas, žinote, jis kai ko išmoko. Bet jis nieko nežinojo! Jis turėjo visą tai pamiršti.

³³⁵ Ir jis buvo ten, pasakė: „Na, aš žinau vieną dalyką, aš esu žvejys. Aš vis dar galiu užsidirbti pragyvenimui, žvejojamas“. Jis mėtė visą naktį ir nieko nesugavo. O, koks nusivylimas! Kaskart jam ištraukus tinklas būdavo tuščias. Ir jis buvo toks nusivylęs! Jis buvo silpniausioje akimirkoje, pasakė: „Aš jaučiuosi taip lyg turėčiau išsokti iš šitos valtys. Aš vis tiek esu nieko vertas“.

Jis paklausė: „Ar turite kokios žuvies, vaikai?“

³³⁶ Pažvelgė į krantą, ir ten stovėjo Žmogus. Jis atsakė: „Ne, mes triūsėme visą naktį ir nieko nesugavome. Aš maniau, kad esu žvejys“.

„Ar tai tu, Simonai?“

337 „Taip. Na, aš triūsiau visą naktį ir nieko nesugavau. O, aš— aš. . . Mes čia neturime žuvies“.

Jis pasakė: „Na, užmeskite savo tinklą į kitą pusę“.

338 – „Mes jau. . . Ką?“ Tuomet jis bu-. . . Pasakė: „Į kitą pusę? Mes jau tai išbandėme!“

– „Užmeskite į kitą pusę“.

339 Jis užmetė savo tinklus, ir jis ištraukė. Jis pasakė. . . Tada jis tapo stiprus. O, tai bent! Jis pačiupo savo seną žvejo apsiaustą ir apsilvilkė jį, tarė: „Broliai, Tai Jis!“ Ir jis pralenkė juos plaukdamas iki kranto, jie irklavo tas valtis taip greitai kaip tik galėjo, jis plaukdamas pralenkė juos dėvėdamas žvejo apsiaustą, išlipo ant kranto. Kodėl? Kai jis buvo stiprus. Kai jis buvo stiprus, jis nieko negalėjo padaryti, bet kai jis tapo silpnas, tuomet jis sustiprėjo. Taip, pone.

340 O, Dievo strategija tai paimti tuščius žmogiškuosius indus ir sudrebinti su jais pasaulį. (Dabar dar truputį ir mes pabaigsime.) Kaip per Sekmines, per Sekmines, ką Jis padarė? Jiems prireikė dešimties dienų, kad visiškai ištuštintų save. Bet jie visi stovėjo ten su savo iškeltais indais, ir Dievas paėmė Save ir pripildė juos. Štai ir viskas! Jie sudrebino pasaulį; išliejo Save į juos.

341 Štai ko reikia šiandien. Štai ko mums reikia šiandien, tai tuščių indų, taip, pone, kad Dievas galėtų juos pripildyti. Ir jūs negalite paimti juos. . . Aš čia turiu daug ką praleisti. Dievas negali jų panaudoti, kol jie jau yra kažkuo pripildyti. Jeigu jūs esate pilni teologinio apmokymo, Dievas negali jūsų panaudoti. Dievui reikia tuščių indų tam, kad *Jis* galėtų juos pripildyti.

342 Taigi, Elijas nepasakė: „Eik susirask kažkiek indų ir pasiskolink daug aliejaus, ir mes pažiūrėsime ar mums pasiseks jį parduoti brangesne kaina, ir tu gausi dar šiek tiek pelno ir galėsi štai taip gražinti kaimynui“. Jis pasakė: „Tiesiog surask *tuščių* indų. Tai viskas, ko tau reikia“.

343 Štai kas buvo per Sekmines, jie turėjo tuščius indus, taigi Dievas galėjo juos pripildyti. Broli, ši diena to reikalauja. Šią dieną; reikia tai turėti. Arba mes tai turėsime, arba pražūsime. Dabar aš užbaigsiu, paklauskite. Mes turime tai turėti arba pražūsime. Taip, pone.

344 Didelės bažnytinės mašinos, kurias mes turime, didingi bažnyčios mechanizmai užsikimšo suodžiais, jose prasidėjo dvasinė detonacija. Brolis Collins yra kažkur čia, ir brolis Hickerson. Manau, kad sugedo alkūninis velenas. Kažkas sugedo. Jie naudoja netinkamos rūšies benzina, ji visa užsikimšusi. Jie naudoja seminarijos patirtį vietoj Šventosios Dvasios.

345 Mūsų didieji šalies prabudimai, mūsų didieji vyrai, mūsų išgydymo kampanijos – viskas žlugo. Mes žinome, kad taip

atsitiko. Pažvelkite į mūsų kilnų evangelistą, Bilį Graham, išvažinėjo šalį skersai ir išilgai, pirmyn ir atgal, pirmyn ir atgal. Ką gero tai padarė? Oral Roberts, išgydymo kampanijos visur, ir visą laiką darosi vis blogiau.

³⁴⁶ Nes visos baptistų, presbiterionų, „Dievo Asamblėjų“, visos tos kitos organizacijos, suvienija jas visas kartu, kas tai? Didelė bažnytinė mašina, ir Dievas dėl jūsų pripildė ją suodžiais. Taigi, ji gali tik pukšėti, „pukš“, pump, pump, pump, „pukš“, pump, pump, pump, šiek tiek čia ir ten. Jai galas! Su ja baigta! Benzinas baigėsi, jūs įpylėte į ją vandens. Viskas dingio (taip, pone), prakiurusios padangos iš abiejų pusių. Mes esame siaubingoje padėtyje. Bažnytinė mašina sustojo.

³⁴⁷ Ir, broli, pragaro dangtis buvo nukeltas. Teisingai. Ir iš visur liejasi demoniškos jėgos srovės. Jos užkariavo tautas. Jos užkariavo politiką, kol ji supuvo iki šerdies. Jos užkariavo bažnyčias, kol jos daugiau nežino nieko, išskyrus denominaciją.

Jūs klausiate: „Ar jūs krikščionis?“

- Aš metodistas.

- Ar jūs krikščionis?

- Aš—aš esu sekmininkas.

³⁴⁸ Tai reiškia nedaugiau nei, kaip aš pasakiau anądien, nei būti kiauale ar meitėliu, ar arkliu, ar kažkuo. Tai nieko bendro su Tuo neturi. Jūs esate krikščionis, kai esate gimęs iš naujo ir pripildytas Švenąja Dvasia, o ne iki to, ir jūs esate visiškai atsidavęs Dvasiai. Jeigu jūs nesate atsidavęs Dvasiai, tuomet jūs nesate atgimęs iš naujo ir jūs neturite Šventosios Dvasios. Jūs galite kalbėti kalbomis ir jausti šiurpulus, ir šokinėti, bei bėgioti, ir daryti įvairiausius . . .

³⁴⁹ Paulius pasakė: „Aš galiu tikėjimu kilnoti kalnus, galiu gydyti ligonius, galiu turėti Biblijos pažinimą, galiu eiti į seminariją ir išmokyti visų šių dalykų, visko, - pasakė, - aš vis dar esu niekas!“ Aleliuja!

³⁵⁰ O, tai bent, kalbame apie nuo katilo nuimtą dangtį! Demonai juda aplinkui, šėtono jėgos, prisidengusios krikščionybės vardu, „mokydami kaip Doktriną žmonių įsakymus“, teologinės seminarijos doktrinų, palikdami Bibliją nuošalyje.

³⁵¹ Aleliuja! Kas sugeba, kas pakankamai stiprus, kas pakankamai išmintingas? Kuris yra pakankamai stiprus, kad sutramdytų šį legioną, kuris plešia rūbus nuo mūsų moterų, pamokslininkų vardu, metodistų, baptistų ir netgi sekmininkų vardu? Dažosi savo veidus kaip Jezabelė ir kerpa trumpai savo plaukus, bei dėvi kelnės tiesiog kaip vyrai. Mūsų pamokslininkai neturi drąsos atsistoti, kad pasakytų joms apie tai. Demonų apsėstos! Tai buvo legionas, kuris nuplėšė nuo savęs drabužius. Kas yra šis riaumojantis demonas?

352 Kas yra pakankamai stiprus? Kokia denominacija gali jį nugalėti, vaikštinėjantį pirmyn ir atgal tarp šių denominacijų antkapių, šaukiantį: „Stebuklų dienos praėjo, ir mums nereikia Šventosios Dvasios“?

353 Ir kas gali sutramdyti tą demoną? Dieve! Mes negalime to padaryti per denominaciją. Mes negalime to padaryti per bažnytines jėgas. Bet kartą buvo Balsas, kuris tai padarė, amen, kuris sutramdė tuos demonus, sugražino aniems sveiką protą ir apvilko juos rūbais. Tas pats Balsas davė mums pažadą: „Darbus, kuriuos Aš darau, jūs taip pat darysite“. Jūs niekada to nepadarysite bažnytinio „benzino“ dėka suodžiais užsikimšusių automobiliu. Jūs niekada to nepasieksite organizacijoje. Jūs tai pasieksite, kai tapsite tušti ir pasidarysite silpni, išliesite visą save, ir leisite Šventajai Dvasiai įeiti ir užlieti kiekvieną jūsų dalelę, prisisukant kiekvieną jūsų kūno dangtelį. Tai vienintelis... tai padaryti. Mums nereikia naujos organizacijos.

354 Tai, ko mums reikia, O Dieve, aš jaučiu Tai liejasi čia dabar. Tai, ko mums reikia - tai, kad iškiltų pranašas su Dievo žaibo blykstelėjimu, dvasiniu žaibu, kuris sudrebins šį pasaulį, kad susigėstų! Aleliuja! Tušti indai, štai ko Jam reikia, teisingai, pašauktos išeiti Bažnyčios, mažumos, kuri gaus Dievo jėgą bei palaiminimus, ir Jo Žinią. Aleliuja! Štai ko mums reikia.

355 Tapkite silpni tam, kad galėtumėte sustiprėti. Tai nugalės kiekvieną demoną, privers išsimokslinusius susigėsti. Tai atves vyrus ir moteris, kuriuos Dievas pašaukė, ir tik tai.

356 Atminkite: „Kaip tai buvo Nojaus dienomis, taip bus ir žmogaus Sūnaus atėjime; aštuonios sielos buvo išgelbėtos“. Elijo dienomis Ją turėjo tik septyni tūkstančiai. O, tik pagalvokite apie tai, kur mes dabar gyvename. Kai Jonas pasirodė veiksmo scenoje, nedidelė bažnyčia tikrai buvo mažumoje, bet ten buvo tuščių indų į kuriuos buvo galima įpilti Aliejų. Aleliuja!

Dieve, leisk mums ištuštinti save.

357 Tapkite tušti, draugai. Tapkite silpni! Išsižadėkite savo asmeninių sugebėjimų! Jūs, klausantieji per radiją... ne per radiją, bet... kurie klausotės šių garsajuosčių, iš kur jūs bebūtumėte, ištuštinkite save. Išliekite save ant Dievo aukuro kaip auką. Leiskite Angelui ateiti su Ugnies žarija, pripildyti tą indą Visagallo Dievo jėga. Tapkite... Tuomet Jis sustiprins jus, Jis suteiks jums malonę išsilaikyti.

Palenkime savo galvas minutėlei.

358 O Viešpatie, praėjo dar vienas sekmadienio rytas, ir mes sėdėjome šiame iškilingame surinkime, kur vyrai ir moterys, kurie pažįsta Tave, kur Tavo Dvasia gyvena jų širdyse, ir jie tiki Tavimi, ir veikė pagal kiekvieną Žodį, kurį Tu—kurį Tu mums pavedei įvykdyti. Ir mes dėkojame Tau už šiuos žmones.

³⁵⁹ Ir galbūt šalyje bus kitų, pas kuriuos pateks šios garsajuostės, kur nuolankios moterys ir vyrai atneš jas į namus, ir į gentis, ir į kitus kraštus. Ir te jie išgirsta, Viešpatie, ir supranta, ištuština save taip, kad Šventoji Dvasia galėtų juos pripildyti.

³⁶⁰ Galbūt netgi čia, ši rytą, Viešpatie, yra tokių, kurie... ištuštino save nuo to laiko, kai mes pradėjome kalbėti, kurie suvokė, jog per daug pasitikėjo savo pačių mintimis, kurios yra iš jų pačių, jie... savo sugebėjimais, pasitikėdami savo paprasto, žmogiško proto sumanumu, kuris Dievo akivaizdoje yra ne kas kita kaip nešvarumas. O Dieve, te jie dabar tiesiog ištuština save, nuolankiai atsiduoda ir ateina, kad būtų pripildyti Dvasia. Suteik tai, Viešpatie.

Biblijoje yra pasakyta: „Tie, kurie įtikėjo, buvo pakrikštyti“.

³⁶¹ Čia ši rytą pastate sėdi, Tėve, nedidukė moteris, sėdinti čia, gale, ir aš prisimenu ponią Hicks, kaip vieną vakarą atėjo pas mane, ir ten ji gulėjo, nelikę nieko, tik kaulai, raumenys, juos dengė plonutis odos sluoksnis, vėžys ją buvo visiškai suėdęs; jos vyras dar nebuvo krikščionis. Ir aš prisimenu maldą, kuria aš meldžiausi tą vakarą: „Dieve, Tu siuntei mažąją Dovydą paskui liūtą su paprasta laidyne, ir jis susigražino avinėlį“. Aš pasakiau: „Šis vėžys pačiupo mano seserį; jis yra demonas. Aš žinau, kad Tu esi Dievas. Aš mačiau Tave, Viešpatie, ir žinau. Aš kalbėjau su Tavimi, ir Tu man atsakydavai“. „Aš ateinu dėl Dievo avelės; vėžį, paleisk ją!“ Po to liepiaujai Jėzaus Kristaus Vardu „Keliauk namo“. Ir jos vyras, kuris dar nebuvo atsidavęs, patikėjo tuo Žodžiu ir parsivežė savo žmoną namo. Štai ji ši rytą, puiki, stipri, sveika moteris, vėžio nebėra, ji ateina ši rytą, kad būtų pakrikštyta Jėzaus Kristaus Vardu. O Dieve, ačiū Tau už šį tuščią indą, pasiruošusį būti pripildytu. Dieve, aš meldžiu, kad Tu palaimintum šią sielą.

³⁶² Viešpatie, tai tik pavyzdys iš daugelio kitų. Aš meldžiu, kad Tavo palaiminimai nužengtų ant šios auditorijos, iškilmingai, Dieve, iškilmingai. Jei...

³⁶³ Liko tik vienas dalykas, Tėve, kurį aš galiu matyti, tai, arba Tu kur nors pakilsi su tuščiais indais ir priversi ši pasaulį susigėsti dėl savęs, arba tikrai greitai atsiųsi Jėzų. Pabaiga yra čia, Viešpatie, liko tik du dalykai, kurie turi būti padaryti (ir mes turėtume tai greit pamatyti), nes mes žinome, kad tai yra pabaigoje; arba mes greit pamatysime, kaip kažkas didingas iškyla, arba mes pamatysime Viešpaties Atėjimą.

³⁶⁴ Visos pranašystės išsipildė. Paskutinis dalykas prieš Bažnyčios prisikėlimą, prieš tai, kai Ji buvo paimta, Apreiškimo 3-iam skyriuje, buvo pasiuntinio atėjimas Laodikėjos Bažnyčios Laikotarpiui, kuris „atgręš žmonių širdis atgal į ankstyvuosius tėvus“, sugrąžins juos atgal į įprastas Sekmines, kurias jie tvirtina turį. Bus tūkstančių tūkstančiai, kaip tai buvo

Nojaus dienomis, Viešpatie, kurie bus prarasti. Daugelis iš jų bus prarasti. Mes matome, kaip tai jau išsipildė, Tėve.

³⁶⁵ Ateik, Viešpatie Jėzau, pasiimk Savo Bažnyčią. Ir jei tai bus Tavo valia, Viešpatie, prieš pat Bažnyčiai būnant paimtai, tegul iškils Jėga. O Dieve, pripildyk šiuos indus. Pakelk juos, Viešpatie! Dar kartą sudrebink šį pasaulį! Mes žinome, kad laikas jau bus pasibaigęs, daugiau nebebus atgailos, tuomet jiems jau bus per vėlu. Bet parodyk Savo Jėgą, Viešpatie, pripildyk tuos indus ir sudrebink šį pasaulį, kaip jis dar niekada nebuvo sudrebinęs! Tuomet pasiimk Savo Bažnyčią. Palik pasaulį jo chaose, kuriame jis yra, O Dieve, jie vargsta.

³⁶⁶ Tuomet mes žinome, kad tada didi Šventoji Dvasia ateis pas žydus. Kai matome šimtą keturiasdešimt keturis tūkstančius, stovinčius ant Sinajaus Kalno, stovinčius su Avinėliu, bet Nuotaka jau buvo Danguje. Ji jau buvo paimta, o Avinėlis sugrįžo (Juozapas), kad apreikštų Savo tautai. Ir Biblijoje pasakyta, kad jų tarpe įvyks sudužimas, kai jie pažvelgs ir pamatys Jį stovintį ten. Kai Jis atskleis Savo, jie klaus: „Iš kur Tu gavai šiuos randus?“

Jis atsakė: „Mano draugų namuose“.

Tuomet jie pasakys: „Tai buvo Jis, kurį mes nukryžiuome“.

³⁶⁷ Ir Jis pasakys, kaip ir Juozapas pasakė: „Nesijudinkite, nes Dievas tai padarė tam, kad išgelbėtų pagonių gyvybę. Tai nebuvo jūsų kaltė“. Tada jie pasakė, kad atsiskirs viena šeima nuo kitos, gedės taip, tarsi iš namų būtų paimtas vienintelis sūnus.

³⁶⁸ O Tėve, ta diena yra arti, tai yra tų Septyniasdešimties Savaičių pabaiga. Ir laikas yra čia pat, Viešpatie.

³⁶⁹ O Dieve, te balsas—balsas tikrų Dievo pranašų balsas sušuks prieš šią šios dienos šiuolaikinę poniją, šią šiuolaikinę bažnyčią, šios šiuolaikinės bažnyčios teologiją.

³⁷⁰ Supurtyk tuos pamokslininkus, kurie bijo sakyti Tiesą. O Dieve, paimk šiuos vyrus ir supurtyk juos kaip niekad anksčiau, priversk juos susigėsti dėl savęs.

³⁷¹ Bet mes žinome šį vienintelį dalyką ir galime ilsėtis turėdami visišką užtikrintumą, kad: „Joks žmogus neateis, jei Tėvas jo nepritrauks. Ir visi, kuriuos Tėvas davė, ateis“. Jie pasieks taip toli, kiek Tu jiems numatei pasiekti. Bet Tu pasakei: „Nebijok, mažoji kaimene, tai yra jūsų Tėvo gera valia, duoti jums Karalystę“. Mes žinome, kad tai yra tiesa. Tu iš anksto mus įspėjai, kad bus tik labai, labai nedaugelis, kurie bus pasiruošę, kai tas laikas ateis. Tuomet įvyks didis prisikėlimas ir visi atpirktieji, kurie buvo atpirkti per visus laikotarpius, prisikels. Bet šioje paskutinėje dienoje, pačiu paskutiniuoju laiku, Bažnyčia tikrai bus mažumoje.

³⁷² Taigi mes matome tai, Tėve, mes matome šios dienos Žinią. Mes matome Jos atmetimą, mes matome atsiribojimus, mes matome visus šiuos dalykus.

³⁷³ Mes randame, kad Tavo žmonės išpažįsta, jog jie nėra . . . jie yra „niekas“. Jie tiesiog nori būti pripildyti Tavimi, Viešpatie. Dabar, meldžiu, kad per juos Tu sudrebintum pasaulį, likus vos kelioms dienoms iki Viešpaties Atėjimo.

³⁷⁴ Dabar mūsų tarpe yra ligotų, yra žmonės, kuriems reikia fizinio išgydymo. Mes nepaliksime jų, Viešpatie, nes yra pasakyta: „Nepamiršk visų Jo geradarių: Kuris atleidžia visas tavo kaltes, ir Jis gydo visas mūsų ligas“. Mes meldžiame, kad Jo galinga išgydymo jėga būtų ant kiekvieno čia esančio. Jei Tu gali išgelbėti sielą, esančią ten, nepadarydamas jokio judesio, kai tik žmogaus širdis yra atgręžta į Tave, tuo labiau Tu gali išgydyti kūną!

³⁷⁵ Štai čia guli nosinaitės. Aš laiminu jas Viešpaties Jėzaus Vardu, kaip tai darė didis apaštalas Paulius. Te kiekvienas, kuris naudosis šiomis nosinaitėmis, būna išgydytas. Te sugriauti namai bus atstatyti. Tegul maži vaikeliai, be tėvo, be motinos ir tie, kurie išsiskyrę, te tie namai ir vėl bus suvienyti. Suteik tai, Viešpatie. Išgydyk dabar visus ligonius ir kenčiančius, te Tau būna visa šlovė.

³⁷⁶ Ir, Viešpatie, mes, kurie stengiamės laikyti savo indus iškeltus, mūsų žvilgsniai pakelti, mūsų širdys nukreiptos į Tave, mes netgi atsisakome susisieji su šiuo pasauliu. Biblijoje pasakyta, kad „Abrahamas išėjo iš savo miesto, kad laikinai apsigyventų pažado žemėje, išpažindamas, kad jis „ne iš šio pasaulio“, bet jis buvo „piligrimas ir svetimšalis“. Abrahamas, Izaokas ir Jokūbas, visi, kurie turi šį liudijimą, kad jie „yra ne iš šio pasaulio“, - jie tiesiog skelbia, kad yra Miestas, kurio Statytojas ir Kūrėjas yra Dievas ir jie eina tuo keliu.

³⁷⁷ Te širdys būna pakeistos tiesiog dabar, kol aš meldžiuosi, Tėve, ir te priima sprendimus. Ir kai prasidės krikšto tarnavimas, te žmonių tarpe bus toks sujudimas, te būna žmonių, kurie niekada anksčiau apie tai negalvojo, te bus tai apreiškta. Ir Tu pasakei, kad visus, kuriuos Tu pašaukei, Tu—Tu pasiūsi.

³⁷⁸ Taigi, aš pavedu visa tai Tau, Viešpatie, per šį menką, padriką pamokslą iš vargano indo, kuriame nieko nėra, Viešpatie. Aš meldžiu, kad Tu tiesiog priimtum tuos Žodžius ir ištirpintum juos žmonių širdyse, ir te jie niekada negalės nuo To pasitraukti. Suteik tai, Viešpatie. Atiduodu tai dabar Tau Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

[Brolis pranašauja—Red.]

³⁷⁹ Kol jūs priimate savo sprendimą, jūs apsisprendžiate. „Kodėl dvejojate tarp dviejų pasirinkimų?“ Jūs girdėjote, ką Jis pasakė. Jei Dievas yra Dievas, tarnaukite Jam; jei pasaulis yra dievas,

tiesiog tęskite toliau. Suprantate? Jeigu denominacinis kelias yra teisingas, eikite juo toliau; bet jei Biblija yra teisinga, tuomet ateikite prie Jos. Suprantate? Pasirinkite šią valandą, kam tarnausite.

³⁸⁰ Tiesiog dabar, Dvasioje, sudainuokime himną. Biblijoje pasakyta: „Jie dainavo himną ir išėjo“. Sudainuokime šią žinomą seną dainą, „*Aš myliu Jį*“, su palenkta Jam savo galva ir širdimi.

Aš myliu Jį,

Dabar nuspręskite, ką jūs ruošiatės daryti.

Aš myliu Jį

Nes Jis pirmas pamilo mane

Ir išpirko man išgelbėjimą

Ant Kalvarijos medžio.

³⁸¹ [Brolis Branhamas niūniuoja „*Aš myliu Jį*“—Red.] Ar galite priimti savo sprendimą dėl Kristaus? Tiksliau, ne sprendimą, tiesiog ištuštinkite save, „Viešpatie, aš nesu geras. Manyje nėra nieko gero. Leisk man pamiršti viską, ką kada nors žinojau. Dabar ateik, Viešpatie Jėzau, neleisk, kad tai pralėktų man virš galvos. Leisk man priimti Tai ir būti pripildytam Tavo Dvasia, Viešpatie. Nuo šios dienos, leisk man visiškai būti Tavo“. Tiesiog pasimelskite dabar, trumpa malda Dievui; paprastai, šia malda, vaikai, visi.

Tu Kalvarijos Avinėli,

Dangiškasis Išgelbėtojai;

Tiesiog atgailaukite savo širdyje.

...išgirsk mane, kol meldžiuosi,

Pašalink visas mano nuodėmes,

O leisk man nuo šios dienos

Būti vien tik Tavo!

Kol žengiu per gyvenimo tamsų labirintą,

Ir liūdesys aplink mane plinta,

Tu būk mano Vedlys;

Liepk tamsai pavirsti diena,

Nušluok liūdesį ir baimes,

Niekada neleisk man nuklysti

Nuo Taveš į šoną.

³⁸² [Brolis Branhamas niūniuoja „*Mano Tikėjimas Žvelgia Aukštyn Į Tave*“ – Red.] Tie, kurie patikėjote, ištuštinote save prieš Dievą, ir esate užtikrinti, kad niekas jums daugiau nesutrukdytų, niekada nepripažinsite jokių sugebėjimų, ir norite priimti aiškų, gryną, teisingą sprendimą dėl Dievo, baseine yra vanduo, paruoštas krikštui. Te moterys eina man iš dešinės, o vyrai man iš kairės. Tiesiog po minutės prasidės krikšto tarnavimas. Tie, kurie ištuštinote save, jūs pasiruošę netikėti tuo, ką sako tarnautojai, ką sako bažnytiniai atstovai, ką sako

denominacijos, bet pasirenkate Viešpaties kelią, patikėti ,TAIP SAKO VIESPATS‘, ateikite dabar.

Kol žengiu per gyvenimo tamsų labirintą,

Moterys ateikite štai *čia*, vyrai štai *čia*. Tai jūsų kvietimas prie altoriaus: „Tie kurie tikėjo, atėjo ir buvo pakrikštyti“.

...mano Vedlys;
Liepk tamsai pavirsti diena,
Nušluostyk liūdesio ašaras,
Niekada neleisk man nuklysti
Nuo Tavęs į šoną.

³⁸³ Kiek *čia* ši rytą yra moterų... Aš sakau tai Viešpaties Jėzaus Vardu! Kam iš jūsų gėda dėl tos jūsų trumpos plaukų šukuosenos, ar norite, kad Dievas iš Savo malonės leistų, kad jie jums ataugtų? Telaimina jus Dievas.

³⁸⁴ Kiek yra susigėdusių vyrų dėl to, kad leidžiate savo žmonai rūkyti cigaretes ir vilkėti kelnės, kurios faktiškai priklauso jums?

³⁸⁵ Ir Biblijoje pasakyta: „Tai yra bjaurastis Dievo akyse“. Ar jūs žinote, kad Dievas negali pasikeisti? Jis negali pasikeisti. Jis turi vieną prigimtį – tai šventumas. Jis negali pasikeisti. Jei netapsite kaip Jis, jūs Jo nepamatysite: „Be šventumo joks žmogus neregės Viešpaties“. Ir jei kelnių dėvėjimas yra... sukelia Dievui pykinimą ir vėmimą, Jį supykina, ir Jam tai *pasibjaurėjimas*, „nešvarumas“, kaip jūs apskritai... išileidote į save tokią dvasią, ir kaip jūs apskritai ketinate patekti į Dangų? Kaip jūs pateksite į Dangų trumpais plaukais, kai Dievas pasakė: „Moteriai kirpti plaukus yra gėda“? Ji paneigia esminius, buvimo žmona, principus. Dievas nesikeičia. Tai yra Jo Žodis, drauge, jūs geriau paklauskite.

³⁸⁶ O jūs, vyrai, kurie leidžiate savo žmonoms tai daryti, ar jums ne gėda? Ar jums ne gėda?

³⁸⁷ Nebūkite kaip pirmoji šalies Ponia. Būkite kaip Dievas! Suprantate? Ištuštinkite iš savęs šią šiuolaikinę pasaulio madą, kad Kristus galėtų išlieti Save į jus, ir jūs tikrai būtumėte pripildyti Švenąja Dvasia.

³⁸⁸ Jis negali to padaryti, Jis negali to padaryti, tai—tai prieštarauja Jo principams; Jam reikėtų eiti prieš Savo Paties Žodį, o to Jis nepadarys; Jis nepadarys to tol, kol—kol jūs prieštarausite Jo Žodžiui. Jūs turite ateiti... Mes turime prieiti prie Šito, prieš galint kažką padaryti. Jūs tai žinote, kiekvienas iš jūsų tai žino. Kiek iš jūsų tuo tiki, pakelkite savo ranką. Žinoma, jūs tikite tuo, dabar padarykite kažką dėl to.

³⁸⁹ Dieve, būk mums gailėstingas! Kaip mums Jo reikia! Štai mes esame *čia*, dabar visi kartu. Prisiminkite dabar, Teisme, jei aš... man teks atsistoti (ir tai gali įvykti dar prieš naktį) ir atsakyti už kiekvieną Žodį, kurį esu pasakę. Suprantate, man

teks susidurti su Tuo. Taigi, atminkite, kad nuodėmė yra nuimta nuo mano rankų, nuo mano sąžinės, nuo mano sielos, nuo Dievo.

³⁹⁰ Jeigu jūs ne... Jeigu jūs esate tokioje būklėje ir vis dar nesijaučiate pasmerktas (fju!), ką—ką—ką jūs ruošiatės daryti? Tuomet jūs žinote, kad Dievas neturi su jumis jokio reikalo, žinote, kad prasilenkėte su Tuo. Suprantate? Jūs prasilenkėte su Tuo. Jūs galite būti toks religingas, jūs galite priklausyti bažnyčioms ir panašiai, bet esate prasilenkę su Tuo. Dievo Žodis įeina ir išlaisvina žmogų. Štai kas juos sugražina. Suprantate? Taigi, tai yra Žodis. Aš prašau bet kurio tarnautojo, bet kurio asmens, paneigti, kad Tai prieštarauja Dievo Žodžiui. Teisingai. Taip nėra, suprantate.

³⁹¹ Taigi būkime tikri krikščionys. Nes ir mes, kurie stengiamės, kurie stengiamės, turime būti pažeminti ir perėję išgryninimo procesą. Taip, pone, mums visiems to reikia.

³⁹² Dieve, pasigailėk manęs. Dieve, paimk mane ir suformuok mane. Tai mano tikslas, po šios savaitės, ateiti prieš Dievą, kad sužinočiau, ką daryti toliau. Dieve, paimk mane. Ką... Viską—viską, kas su manimi susiję, o yra daug, kas nėra gera, Dieve, nupjauk tai - tai mano malda ši rytą. Apipjaustyk mano širdį, ausis, mano esybę. Padaryk mane, Viešpatie, padaryk mane kažkuo, kas... kuo tik tai Jis nori, kad būčiau. Tai mano malda.

³⁹³ Kuo turiu būti, atkirsk, atkirsk nuo manęs, Viešpatie. Parodyk man Žodyje, pasakyk man, aš eisiu ir padarysiu tai. Te Viešpats tai pasako, ir aš... aš tiesiog čia, pasiruošęs su tuo susitvarkyti. Ką tik pasakys Dievo Žodis, tuo aš ir noriu būti. Noriu būti krikščioniu Dievo Žodyje: „Te kiekvieno žmogaus žodis bus melas, o Dievo - tiesa“. Ar ne tokia turėtų būti to laikkečio tendencija, ar ne tai? Būdas, kuriuo jūs tuo tikite?

³⁹⁴ Ar ieškai vietos krikštui, sūnau? Taip, štai čia gale, broli, nelauk. Gerai, tiesiai štai čia.

³⁹⁵ Daugelis iš jūsų turėtumėte ateiti, vyrai ir moterys, kurie esate tikintys, kurie... išpažįstate savo nuodėmes, kad būtumėte pakrikštyti Jėzaus Kristaus Vardu. (Štai čia, broli.) „Jėzaus Kristaus Vardu, jų nuodėmių atleidimui, ir jie bus pripildyti Šventąja Dvasia“.

³⁹⁶ Taigi, jums, čia esantiems katalikams, štai kas yra nuodėmių atleidimas. Jūs sakote, kad bažnyčia turi valdžią atleisti nuodėmes, kaip bažnyčia gali atleisti nuodėmes? Dievas... Jėzus pasakė bažnyčiai: „Kieno nuodėmes atleisite, tiems jos bus atleistos. Kieno sulaikysite, tiems jos bus sulaikytos“. Kaip jie atleido pirmąsias nuodėmes ankstyvojoje bažnyčioje? Jie kvietė juos atgailai ir jie krikštijo juos Jėzaus Kristaus Vardu jų nuodėmių atleidimui. Ne į išpažinties būdelę, ne, tikrai ne. Bet jie atgailavo prieš Dievą, savo širdyse, kai jie ten stovėjo, ir jie patikėdavo. „Ir tie, kurie buvo pa-... įtikėjo buvo pakrikštyti

Jėzaus Kristaus Vardu ir jie buvo pripildyti Šventąja Dvasia“. Amen. Ar jūs mylite Jį?

Dabar atsistokime.

³⁹⁷ Taigi, čia bus daugiau tokių, kurie lauks krikšto tarnavimo. Ar dar yra norinčių ateiti, dar kas nors, kas patikėjo? Ateikite, iš abiejų pusių; vyrai iš kairės; iš dešinės – moterys. Tikėkite Viešpačiu Jėzumi visa savo širdimi, viskuo, kas jumyse.

³⁹⁸ Dabar kartu palenkime savo galvas, kol mes drauge kartojame šią pavyzdinę malda, nes jaučiu labai keistai vedamaas tai padaryti tiesiog dabar. Kai mes palenkiame savo galvas, jūs melskitės su manimi:

Tėve mūsų, Kuris esi Danguje, tebūna šventas Tavo Vardas.

Teateina tavo Karalystė. Tebūna įvykdyta Tavo valia žemėje, kaip ir Danguje.

Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien. Ir atleisk mums mūsų nusizengimus, kaip ir mes atleidžiame nusizengusiems prieš mus.

Ir nevesk mūsų į pagundą, bet gelbėk mus nuo pikto. Nes Tavo yra Karalystė, ir jėga, ir šlovė, per amžius. Amen.

³⁹⁹ Dabar laikykime savo galvas palenktas. Ir aš paprašysiu brolio Nevilo, kad ateitų ir pasakytų palaiminimą, pasakytų, kas jo širdyje, ir tuomet paskelbtų apie krikšto tarnavimą, kuris dabar yra paruoštas.

⁴⁰⁰ Telaimina jus Dievas, tai mano malda. Aš melsiuosi už jus, jūs melskitės už mane. Man tikrai reikia jūsų maldų.

61-1119 Tobula Stiprybė Per Tobulą Silpnumą
Branhamo Maldos Namai
Džefersonvilis, Indianos JAV

LITHUANIAN

©2026 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org